

Nhập Cung Vi Tặc

Contents

Nhập Cung Vi Tặc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21

Nhập Cung Vi Tặc

Giới thiệu

Thể loại: Tiểu thuyết đam mỹ cổ trang, nhất thụ tam công. Editor: Tiểu Hủ Nam. Đang sống yên ổn ở thành phố Tây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhap-cung-vi-tac>

1. Chương 1

Tục ngữ có câu : Rừng còn xanh lo gì không có củi đốt, người còn sống ắt có ngày nổi danh. Nhưng có nhiều người chết đi rồi mới có thể dễ dàng nổi tiếng.

Hạ Vũ Thiên rốt cuộc cũng hiểu được lý lẽ này.

Trước đó, hắn chỉ là một người bình thường trong số 13 triệu cư dân của thành phố này. Hắn biết rõ bản thân mình cũng chỉ thuộc loại thường thường bậc trung, từ diện mạo, chiều cao, thành tích, tiền lương,... không điểm nào có thể coi là nổi bật, chỉ vừa đủ với những gì mà hắn mong muốn. Ngó lên thì không bằng ai, ngó xuống cũng không có ai hơn mình – chính là nguyên tắc làm người của hắn.

Nhưng vào ngày 13 tháng 6 năm 2008, Hạ Vũ Thiên lại có vinh dự xuất hiện trên trang nhất của Tây Thi Tân Văn. Toà soạn cũng thật là ưu ái, dành hẳn cho hắn một dòng tít thật lớn. Một người bình thường bỗng dưng được lên báo -nguyên do cũng chỉ có một vài loại. Loại có khả năng nhất chính là người này đã chết vô cùng ly kỳ. Hạ Vũ Thiên chưa bao giờ để ý đến những câu chuyện lá cải giật gân như thế cả. Nhưng thật không may, lần này hắn lại là nhân vật chính của một câu chuyện như thế.

Trước tiên phải nói rằng, ngày đó, Hạ Vũ Thiên bước ra khỏi cửa hắn không hề biết rằng đó là một ngày đen tối trong truyền thuyết. Mà nếu có biết hắn cũng không thể lấy nó làm cái cớ để cho bạn gái leo cây.

Ăn vội bữa sáng, hắn liền ra cửa, sải bước trên con đường nhỏ mà hắn đều qua lại vài lần mỗi ngày. Nhưng hắn không thể ngờ rằng trên con đường quá đỗi quen thuộc ấy, con đường mà hắn vốn cho là vô vị, chán ngắt lại có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn, giống như người ta vẫn hay nói là “Lật thuyền trong mương”.

Việc hôm ấy xảy ra như thế nào, Hạ Vũ Thiên không hề nhớ rõ. Tối hôm ấy, liếc qua vài tờ báo lá cải hắn mới giật mình không ngờ rằng việc hắn chết lại khiến báo chí tốn nhiều giấy mực như vậy. Trên báo, người ta nói như thế này : hắn đang đi trên đường thì bỗng dưng ngã lăn ra chết bất đắc kỳ tử, trên đầu chỉ có một vết thương nhỏ như đồng xu sưng lên mà thôi. Những người chứng kiến kể lại, hắn tự mình ngã xuống, không hề có ai tấn công, cũng chẳng có ai dấn động gì tới hắn. Sơ lược là như vậy, còn tiếp theo thì vẫn là những dòng chữ câu khách mà những tờ báo lá cải hay dùng để khơi gợi sự tò mò của độc giả, ví dụ như “Hắn bị giết, hắn tự sát hay là...”.

Vài ngày sau đó, những tờ báo loại này tranh nhau đưa tin bài liên quan đến cái chết của Hạ Vũ Thiên khiến khắp nơi rộ lên những tin đồn về nguyên nhân ra đi của hắn. Trí tưởng tượng của những người này được phát huy đến mức tối đa, người thì nói hắn bị sinh vật ngoài hành tinh tấn công, kể lại bảo hắn chết vì bị bộ quốc phòng Mỹ dùng làm đối tượng thử nghiệm loại vũ khí bí mật. Nhất thời đây trở thành câu chuyện được cư dân thành phố bàn luận xôn xao nhất vào những lúc trà dư tửu hậu.

Để chứng minh cho năng lực săn tin có một không hai của mình, Tây Thị Tân Văn còn mời cả các chuyên gia trong và ngoài nước tiến hành nghiên cứu nhằm đưa ra nguyên nhân có tính thuyết phục nhất. Cuối cùng, họ đưa ra kết luận nguyên nhân khiến Hạ Vũ Thiên tử vong chính là một cái bánh bao chiều của tiệm bánh Hảo Gia Gia. “Hung khí” giết người đó trong lúc hỗn loạn đã bị một chú cầu hấu đối tha đi mất dạng, nhóm các nhà khoa học này còn dự định điều tra chú cầu đó để tìm thêm chứng cứ cho sự kiện hy hữu này dù chẳng ai biết nó đã chạy đi đâu.

Tin này vừa truyền ra, cả thành phố được một trận cười bò ra cả đất, cuối năm đó nó còn được bình chọn là tin tức gây chú ý nhất trong năm của thành phố Tây Thị. Thời gian đó, tên tuổi của Hạ Vũ Thiên còn vượt qua cả Hoa Nam hổ – tổ chức xã hội đen khét tiếng đang nỗ lực mở rộng phạm vi hoạt động, giết người không ghê tay. Có người còn dùng tên hắn làm nhãn hiệu cho sản phẩm mới ra lò của mình.

Hạ Vũ Thiên thầm nghĩ nếu hắn còn sống nhất định phải kiện bọn người đó ra toà vì tội vi phạm bản quyền, dám ngang nhiên sử dụng tên hắn. Nhưng nghĩ lại, nếu như hắn không chết theo kiểu không ai tin được như vậy, tức là hắn còn sống, thì có các thêm tiền cũng chẳng ai thèm sử dụng tên hắn. Con người quả thật là mâu thuẫn. Không cần nói thêm, Hạ Vũ Thiên đã chết, đây là điều không cần phải bàn cãi gì nữa. Hắn đã từng một lần đối mặt với diêm vương gia gia tại địa phủ.

Diêm vương chính là người cai quản âm phủ, không cần biết là chết oan, bị ám sát, chết vì bạo bệnh, chết vì già yếu đều phải gặp mặt diêm vương một lần. Diêm vương căn cứ vào chuyện họ đã làm mà nêu ra tội trạng, thành tích rồi từ đó quyết định đầu thai kiếp sau như thế nào. Việc này nhất định phải tiến hành công chính liêm minh. Hạ Vũ Thiên vì nguyên nhân cái chết của mình mà ở lại nhân gian thêm một vài ngày, lúc tới Diêm La điện thì diêm vương đã sớm mất kiên nhẫn.

Diêm vương trừng mắt “Người chính là Hạ Vũ Hảo?”

“Cái gì mà ngọt hay không ngọt, ta là Hạ Vũ Thiên, Vũ Thiên tức là ngày mưa đó có biết không?” Hạ Vũ Thiên vội la lên, diêm vương mà cũng là kẻ làm việc qua loa cho có hay sao?

“Hạ Vũ Thiên?” Diêm vương từ trên ngai vàng bước xuống, vòng qua vài vòng nhìn kỹ Hạ Vũ Thiên. “Người là nam nhân ?”

“Vô nghĩa, ta là nam tử hán đại trượng phu 26 năm nay không lẽ là giả?” Hạ Vũ Thiên tức giận nói. “Diêm vương, người không muốn nói với ta là người bắt nhầm người đó chứ?”

“Nói bậy, ta đương đương là diêm vương, làm sao có thể phạm sai lầm.” Diêm vương cho dù biết là đã bắt sai người rồi nhưng vì thể diện nên cũng đành lên giọng mà nói cứng với hắn . Bên cạnh, một lũ tiểu quỷ trộm cười khúc khích.

“Diêm vương, chuyện này tuyệt đối không thể a. Ta còn chưa tới 30 tuổi, chưa cửa vợ sinh con. Ta lại còn có bạn gái đang đợi ta về. Biết sai mà sửa là rất tốt, người mau đưa ta trở về đi”

“Khi nào thì đến phiên người giáo huấn bốn vương. Hoàng tuyền lộ là đường một chiều, không có đường quay về.”

“Đường một chiều? Vậy người cứ ghi cho ta một cái giấy phạt là được, ta nhất định phải trở về.” Hạ Vũ Thiên giãy dụa, đáng tiếc là hai tiểu quỷ bên cạnh thật khỏe khiến hắn không thể làm gì được.

“Hạ Vũ Thiên, người thành phố Tây Thị, dương thọ.....68 tuổi.” Diêm vương thì thầm.

“Người xem, người xem. Ta đều nói người đã sai rồi, ta có thể sống tới 68 tuổi đó.” Hạ Vũ Thiên nói.

“Hoàn hảo, hoàn hảo.”

“Hoàn hảo cái gì, như vậy mà còn nói là hoàn hảo?” Hạ Vũ Thiên thật sự không hiểu, vì sao mà âm phủ cũng biến thành lộn xộn, hỗn tạp như chốn nhân gian.

“Ta nói hoàn hảo là vì số người không bao giờ lấy vợ sinh con. Cho nên nếu người có chết cũng không ảnh hưởng đến mệnh số của kẻ khác.” Diêm vương nói giống như là muốn lấy đại cục làm trọng.

“Không cưới vợ sinh con, không thể nào.” Hạ Vũ Thiên tuyệt đối không tin điều này. Tuyệt đối không tin.

“Người đang hoài nghi quyền uy của bốn vương!!” Diêm vương nói.“Hạ Vũ Thiên, niệm tình người trước đây làm người cũng coi như là làm tốt bốn phận, bốn vương sẽ cho người kiếp sau làm súc sinh.”

“Dựa vào cái gì mà người cho ta thành súc sinh, chẳng lẽ ta làm người thêm một kiếp nữa cũng không được”. Hạ Vũ Thiên thật sự không biết diêm vương đang tính toán cái gì trong đầu.

“Nếu người nguyện ý lại muốn đi nhân gian chịu khổ, ta sẽ không ngăn trở. Bình thường chỉ có hồn phách của ác nhân chúng ta mới đưa nó đi nhân giới.” Diêm vương cũng không hiểu Hạ Vũ Thiên muốn gì. Hắn chính là linh hồn đầu tiên yêu cầu muốn trở lại nhân giới.

“Ta dương thọ chưa hết, vốn nên tiếp tục làm người. Ta cũng chưa hưởng hết vui thú của thế gian, làm sao có thể chết dễ dàng như vậy”. Hạ Vũ Thiên, khuôn mặt uỷ khuất, nước mắt tựa hồ đã sắp rơi ra.

Diêm vương cũng cảm thấy có chút thương tâm, nhin không được nói: “Để bù lại sai lầm của thủ hạ, ta đáp ứng người, người có yêu cầu gì về cuộc sống kiếp sau thì cứ nói, ta nhất định cho người toại nguyện”.

“Thật sự?” Hạ Vũ Thiên ánh mắt nhất thời tỏa sáng. Hắn đã từng một nghìn lẻ một lần nghĩ tới chuyện này rằng nếu hắn có thể an bài kiếp sau của mình thì kiếp sau của hắn sẽ an nhàn, tốt đẹp đến cỡ nào. Ha ha

Không chần trừ, Hạ Vũ Thiên nói ngay ra bức tranh tươi đẹp về cuộc sống kiếp sau mà hắn tưởng tượng: “Ta muốn ngày thường phong lưu phóng khoáng, bên người mỹ nữ như mây, tọa hưởng vinh hoa phú quý. Người có thể đáp ứng ta không.”

“Hoàn hảo, yêu cầu không cao lắm. Người đâu, đưa hắn quay về nhân gian đi.”

Nói xong câu đó, một cỗ khói nhẹ thổi qua. Hạ Vũ Thiên chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng bay lên, nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp kiếp sau, cái miệng của hắn vẫn không thể khép lại nụ cười. Nhưng đối với những kẻ đã phạm sai lầm một lần thì không thể dễ dàng tin tưởng thêm một lần nữa, đặc biệt là đối với diêm vương vì diêm vương lại phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Hạ Vũ Thiên vốn quay lại làm người nhưng chẳng biết đầu cua tai nhe thế nào lại thành xuyên không quay về thời xưa. Nhưng dù sao cũng có thể coi diêm vương đã giữ chữ tín : diện mạo phong lưu, mỹ nữ như mây vờn quanh, vinh hoa phú quý không thiếu thứ gì. Chỉ là, Hạ Vũ Thiên hề vui vẻ nhận lấy hết thấy những thứ này.

2. Chương 2

Nặng một chút, nhẹ một chút.....” Một giọng nói khàn khàn vang lên.

“Lần đầu tiên, khẳng định sẽ có chút đau, cố chịu một chút sẽ không có chuyện gì đâu.” Một thanh âm khác vang lên.

“Không được, không được, lỡ như” Thanh âm khàn khàn trước đây trở nên run run.

“Người nếu còn như vậy, ta làm sao tiếp tục ?”

“Cầu người.....”

Trời ạ, ta đang ở nơi nào?

Hạ Vũ Thiên vừa mới khôi phục ý thức, trong đầu liền xuất hiện một đoạn “hỏi đáp” như vậy. Thanh âm ám muội lọt vào tai, thật sự làm cho hắn không dám mở to mắt. Chỉ cảm thấy trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cẩn thận sắp xếp lại ý nghĩ. Mới vừa rồi rõ ràng là ở Diêm La điện kia, chuẩn bị đầu thai một lần nữa. Đầu thai thì chắc phải bắt đầu từ một đứa trẻ, chẳng lẽ ta là một thiên tài? Không đúng, không đúng, chẳng lẽ những thứ vừa nghe thấy chỉ là ảo giác?

Đôi mắt hắn lạng lẽ mở ra một chút, nhìn lên bốn phía, lập tức lại nhắm lại. Tim hắn bỗng đập bang bang liên hồi.

Chẳng lẽ hiện tại vẫn bị ảo giác?

..... Hạ Vũ Thiên rốt cục cũng biết “chu trang mộng điệp” là như thế nào.

Nhưng ngay sau đó trên người truyền đến cảm giác đau đớn như xé thịt làm cho hắn cảm giác được vài phần chân thật. Đau như vậy, chẳng lẽ còn bất tỉnh?

“Ân a.....” Hắn bị đau đớn kia hành hạ không kiềm chế được, rên rỉ một tiếng.

“Tĩnh, tĩnh.....”

Hạ Vũ Thiên miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thoáng qua kẻ đứng bên người hai mắt đang rung rung. Nhất thời mắt choáng váng, chẳng lẽ ta đang ở phim trường cổ trang.

Không đúng, không có nhìn đến nhiếp tượng kị a. Hạ Vũ Thiên liếc mắt xung quanh một vòng tìm kiếm thứ gì đó có thể cùng hắn có vài phần giống nhau, đáng tiếc cũng là thất vọng.

“Tô công công, người cuối cùng tỉnh, hừ chết Tam nhi ta a.” Người kia dùng tay áo lau nước mắt nói.

Tô công công? Chẳng lẽ hắn đang nói chuyện với ta?

“Tô công công, tỉnh là tốt rồi, bổn phận của lão phu đã hoàn tất, lão phu cáo từ.” Bên cạnh chính là một lão nhân tóc bạc, râu dài, thân mình mặc y bào màu trắng.“Đây là mấy viên thuốc, mỗi ngày đúng hạn thì uống, ba ngày sau có thể xuống giường.”

“Tiểu Tam Tử nhớ kỹ.”

Chuyện này là như thế nào? Hạ Vũ Thiên nhảy dựng lên, nhưng xương cốt trên lưng đau đớn không thể không làm cho hắn bước lại bên giường. Trước mắt một mảnh sương mù, chỉ có ánh nền loe lói sáng lên. Chẳng lẽ ở đây không có nổi một ngọn đèn sao? Trong lúc đó người gọi là Tiểu Tam Tử kia tiến bước lão nhân râu dài – Lưu thái y ra cửa.

“Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc chuyện này là sao?” Hạ Vũ Thiên ngược mặt hỏi trời.

“Bệ hạ lần này thật sự quá độc ác, thân thể của Tô công công có lẽ cũng không chịu nổi nữa rồi” Tiểu Tam Tử một đôi mắt to, đồng tình mà cẩn thận nhìn Hạ Vũ Thiên. Ánh mắt làm cho Hạ Vũ Thiên run lên. Trên lưng vẫn không ngừng truyền tới những cơn đau nhức khiến Hạ Vũ Thiên không thể tỉnh táo lại. Người kia cứ nhiên luôn mồm kêu chính mình Tô công công. Đồ ẻo lả nhà người mới là công công á. “Ai u” Hạ Vũ Thiên phát hiện tay chân cũng đã không còn nghe hắn sai khiến.

“Chuyện này rốt cuộc là sao, ta rốt cuộc không nằm mộng chứ?” Hạ Vũ Thiên phát hiện vấn đề hắn hỏi có chút ngốc nghếch.

“A, Tô công công, đây là ở Tây Thương điện a, vừa rồi người hôn mê bất tỉnh, là bọn hắn đem người trở về.” Tiểu Tam Tử cảm thấy nhất định là mới vừa rồi bởi vì phát sốt, mà làm cho Tô công công thần chí không rõ.

“Ta không phải hỏi điều này.....” Hạ Vũ Thiên tức giận nói.

“Công công muốn hỏi?” Tiểu Tam Tử hé ra nét mặt trắng bệch phát hoảng.

“Đủ rồi, đừng có công công này, công công nọ , ta nghe xong khó chịu.”

“Tiểu nhân không dám, tiểu nhân.....”

“Quên đi quên đi, người đi ra ngoài.” Hạ Vũ Thiên không biết chính mình muốn nói gì, muốn làm cái gì. Chỉ cầu giấc mộng này có thể sớm chấm dứt một chút.

“Ô công công, người đừng như vậy. Tiểu nhân biết, công công đang tức giận nên không thoải mái, nhưng cũng không cần phải để trong lòng như vậy a. Dù sao người kia là Hoàng Thượng a.”

Hạ Vũ Thiên trên người vốn không thoải mái, hơn nữa tiểu tử này nói qua nói lại càng thêm buồn bực. Khẩu khí liền nặng nề, cơ hồ là rống giận nói:“Người rốt cuộc có đi hay không.”

“Là, là, tiểu nhân cáo lui.” Tiểu Tam Tử bị dọa đến nghiêng ngả lão đảo, rời khỏi tầm mắt của Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên không rõ, rốt cuộc là chính mình điên rồi, hay là những người khác điên rồi. Chẳng lẽ ta sinh ra ảo giác?

Hắn nhắm mắt lại, điều đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng mà trừ giả thuyết đó ra thì không thể nào tìm được lý do cho những chuyện này?

Không có, không có.

Chẳng lẽ là hắn đã xuyên qua .

Diêm vương người đúng là thứ quỷ làm ăn không đến nơi đến chốn, Hạ Vũ Thiên có một tia tuyệt vọng. Hắn nghĩ tới cái chết, nhưng chết rồi lại phải gặp lão diêm vương kia nữa, aizz!!

Quên đi, quên đi, chết tử tế không bằng còn sống a~~ Nhưng cũng thật là thê thảm a, hắn bỗng dưng lại trở thành một kẻ bất nam bất nữ.....tiểu thái giám.Nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp, hắn đã vô phúc hưởng thụ lại còn bị rơi vào tình huống dở khóc dở cười này.

Hỏi thế gian có bao nhiêu sầu, còn sầu nào bằng thái giám thượng thanh lâu. Chẳng lẽ chính mình thật sự trở thành nỗi ô nhục của nam nhân?

Sầu này của Hạ Vũ Thiên cứ thế tuôn trào như suối chảy về sông.

Cả người hắn lạnh băng, hai tay run rẩy sờ xuống bộ phận phía dưới.

Hoàn hảo, cơ nhiên vẫn còn.

Hạ Vũ Thiên quả thực như lấy được chí bảo, vui vẻ ra mặt. Trên lưng đau đớn dường như tan biến hết. Chỉ cần hắn còn cái đó là tốt rồi, hắn vẫn là một nam nhân chính cống a.

Rừng còn xanh không lo không có củi đốt.

Hoàn hảo, Hạ Vũ Thiên luôn có thể tìm được lý do để an ủi chính mình. Chuyện rối rắm để ở trong lòng cũng không được bao lâu. Tiểu tử kia mở miệng ra là Ô công công này nọ, xem ra mình cũng là một tổng quản gì đó a

Người khác nói thà làm cây cỏ tự do chứ quyết không làm chim lồng cá chậu.

Nhưng làm nô tài thì đã sao, huống hồ chỉ Hạ Vũ Thiên còn là người đứng đầu một đám nô tài, hắn cũng nên có một chút khí phách.

Một lúc lâu sau, Hạ Vũ Thiên cũng chấp nhận chuyện hắn xuyên qua trở thành thái giám. Hơn nữa bắt đầu quy hoạch cuộc sống về sau của một tên thái giám phong lưu a

~Thái giám, cũng có thể sống thực dễ chịu .

3. Chương 3

“Tô công công, nô tài muốn bẩm báo việc dùng bữa ngày hôm qua của bệ hạ..... Tô công công?”

“Ách?” Hạ Vũ Thiên nằm ở đầu giường chán đến chết nhìn theo đám mây đang bay lững lờ, cũng may là ở đây có một cửa sổ – tuy nhỏ nhưng cũng đủ để nhìn thấy khung cảnh bên ngoài. Hạ Vũ Thiên chẳng biết tên Tiểu Tam Tử kia đang nói cái gì.

“Bệ hạ sáng qua dùng : nửa bát cháo bào ngư, uống một bát canh hải sâm, còn có bánh bao.....”

“Người nói cái gì?” Bỗng nhiên Hạ Vũ Thiên nhướng mày.

“Nô tài nói là bánh bao.....”

Hạ Vũ Thiên nắm chặt cổ tay Tiểu Tam Tử, cắn răng nói: “Về sau đừng ở trước mặt ta nói hai chữ “bánh bao” hiểu không?”

Hạ Vũ Thiên nghe thấy hai chữ này, da đầu lập tức run lên. Nếu không phải do cái bánh bao chiều thú vị kia, hẳn sẽ không lưu lạc đến nơi này – cái nơi khỉ ho cò gáy, chim không đẻ trứng, không điện không đèn, không máy tính.

“Vậy nếu nô tài muốn nói bánh bao thì nên nói như thế nào a, hoàng thượng vốn thích ăn bánh bao a~~ Phải kêu bánh bao là gì a, Tô công công?” Tiểu Tam Tử căn bản không thể lý giải Hạ Vũ Thiên đang nghĩ gì, hẳn lại nói ra một hơi ba lần hai chữ “bánh bao”.

“Trời ạ, người sẽ không, sẽ nói..... Nói..... Vớ vẩn, không có bánh bao gì hết!” Hạ Vũ Thiên không kiên nhẫn nói.

“A~~?” Tiểu Tam Tử trừng lớn ánh mắt.

“Được rồi, người tiếp tục nói cho ta.” Hạ Vũ Thiên lại một lần nữa nhắm hai mắt lại.

“Nửa con gà hấp bát bửu.....”

“Dừng lại, dừng lại. Người đang nói cái gì, tại sao lại kể tên nhiều món ăn như thế, muốn làm ta đói à?” Hạ Vũ Thiên đang suy nghĩ chẳng lẽ tên Tô công công này là tổng quản Ngự trù phòng chuyên lo thức ăn cho hoàng đế?

“Đây là những món ăn hôm qua hoàng thượng đã dùng qua.” Tiểu Tam Tử khúm núm nói.

“Người nói chuyện đó với ta làm gì?” Hạ Vũ Thiên âm thầm nói: Hoàng Thượng ăn cái gì thì liên qua quái gì tới ta, ta ăn cái gì mới quan trọng a

~~“Nhưng mà, không phải Tô công công đã từng lệnh cho nô tài mỗi ngày đều phải hồi báo chuyện này sao?”

“Phải không? Được rồi, người tiếp tục nói đi.” Hạ Vũ Thiên hết chỗ nói rồi, hoá ra Tô công công này cũng có hứng thú với việc theo dõi nhất cử nhất động của người khác, thôi kệ đi, aizzz.Nghe cho đỡ buồn vậy.

“Đem qua tuyên triệu hai vị nương nương thị tẩm, Lan phi và.....”

“Khụ khụ..... Khụ khụ.....” Hạ Vũ Thiên thiếu chút nữa đem trà vừa uống trong miệng phun hết ra ngoài.

“Tô công công, người không sao chứ?”

“Không, không có việc gì. Ta cũng kêu người hồi báo chuyện này ?”

“Là.”

“Được rồi, được rồi, ta đã biết. Người lui ra đi.” Hạ Vũ Thiên cũng không thích nghe hẳn lắm nhảm nữa.

“Còn có.....” Tiểu Tam Tử phát hiện từ khi Tô công công bị Hoàng Thượng đánh tới giờ, tính cách liền trở nên thập phần cổ quái. Trước kia rõ ràng bất hủ phải hàng ngày bẩm báo lại mọi hoạt động của hoàng

thượng, rõ ràng rành mạch, không thể thiếu dù chỉ là một chi tiết nhỏ. Mà hiện tại lại cứ như là chưa từng nghe qua những chuyện này bao giờ, kì quái! !

“Thôi được rồi , người đi đi.” Hạ Vũ Thiên thật sự không chịu nổi nữa, không ngờ Tô công công hấn xuyên qua lại biến thái như vậy, giống như là gà mái mẹ chăm gà con vậy. Thật đáng thương cho hoàng đế, tuy rằng cuộc sống phong lưu thoải mái, muốn gì được nấy, nhưng ngay cả những chuyện riêng tư nhất của mình cũng không thể giữ kín. Hạ Vũ Thiên bỗng dưng cảm thấy đồng tình với tên hoàng đế chưa từng gặp mặt kia.

Nằm trên giường vài ngày, Hạ Vũ Thiên vẫn chưa thể quen với nơi này, hấn không chịu được cứ trời tối là nơi nơi đều tối thui. Trong cung này so với lãnh cung gì đó chắc cũng chả khác nhau là mấy, trừ bỏ Tiểu Tam Tử mỗi ngày chạy trước chạy sau báo cáo cho hấn nghe đủ thứ chuyện trên trời dưới đất của tên hoàng đế đó ra thì không thấy qua một người nào khác. Bất quá Hạ Vũ Thiên cũng vui vẻ ung dung, không cần đề phòng lo sợ mình ăn nói cái gì bậy bạ sẽ làm lộ ra thân phận giả mạo của hấn.

Dược của Thái y quả nhiên hữu hiệu, ba ngày sau Hạ Vũ Thiên đã có thể xuống giường đi lại, cơ bản có thể tự mình vận động, đi lại . Tuy rằng miệng vết thương chỉ vừa mới khép lại, nhưng cảm giác đau đớn đã không còn.

Khoác lên trên mình bộ quần áo của thái giám cổ đại, hấn thấy mình giống như tiên nhân trong các bộ truyện kiếm hiệp từng xem. Nhưng mà quả thực là phiền phức, áo ngoài rất dài, lê cả trên mặt đất một đoạn, để tránh vấp ngã, lúc đi đứng phải nhẹ nhàng giống như tiểu thư khuê các vậy, phát mệt a!

Đảo quanh phòng hai vòng, Hạ Vũ Thiên rào bước ra ngoài. Quần áo này đúng là bó chân bó gối a~~ Dài như vậy, thật là lãng phí vải vóc, chẳng phải xã hội đang vận động mọi người tiết kiệm hay sao?

Lại còn thêm cả mái tóc dài này nữa. Hấn ngồi cả nửa ngày mà chẳng biết chải bới làm sao cho gọn gàng, thoải mái. Cuối cùng, không thể kiên nhẫn hơn được nữa, hấn cứ để mái tóc loà xoà sau lưng như cũ. Bây giờ, Hạ Vũ Thiên đã hiểu vì sao mỗi lần hện hò, bạn gái hấn lúc nào cũng đến muộn, hoá ra sở hữu một mái tóc dài cũng không phải là chuyện dễ dàng gì a.

Điều duy nhất mà hấn hài lòng ở tên Tô công công này chính là ngoại hình của y. Môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú lại còn có làn da trắng nõn, ôn nhuận như ngọc, mềm mại như lụa tơ tằm. Mái tóc buông dài, lững lờ như vô tình tôn thêm nét phong lưu, mị cảm. Tô công công, người làm thái giám quả nhiên có phần thiệt thòi a, nếu ở thời đại của ta người nhất định trở thành thần tượng trong lòng của biết bao nhiêu người a.

Chỉ cần người tùy tiện liếc mắt đưa tình, thế nào cũng làm điên đảo trái tim hàng ngàn mỹ nhân, đáng tiếc lại là thái giám, mỹ nhân có nằm trong lòng người thì người cũng chỉ hữu tâm vô lực mà thôi. Không nên, không nên, dù sao bây giờ mình cũng đang mượn tạm thân thể của hấn, dù sao cũng không nên nói xấu hấn như vậy. Nhưng mà tên Tô công công này sao lại vẫn còn “cái đó”, chẳng lẽ hấn giả mạo làm thái giám?

Hạ Vũ Thiên hút một ngụm khí lạnh. Cái tên Tô công công này rốt cuộc là loại người nào? Hấn có người che chở không? Thân phận ra sao mà dám cả gan giả dạng thái giám trà trộn trong cung?

Chẳng lẽ là Vi Tiểu Bảo thứ hai?

Aizz

Hấn chắc không thể như Vi Tiểu Bảo được, nếu không hoàng đế đã chẳng đánh hấn thêm thảm như thế. Xem tay chân hấn cũng không phải thuộc dạng thường xuyên luyện tập võ nghệ, cưỡi ngựa bắn cung, chắc không phải là thích khách. Dạng này chắc chỉ có thể là ngày thường múa mép khua môi, nịnh nọt bộ đồ nên mới được như vậy. Gần đây, không biết hấn chọc giận hoàng đế thế nào mà lại bị đánh.

Hạ Vũ Thiên cảm giác như mình đang đứng trên một cây cầu chênh vênh, một bên vách núi dựng đứng, bên kia vực sâu thăm thẳm. Chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ tan xương nát thịt, muôn kiếp không được siêu sinh.

Ở nơi thâm cung lăm lăm mưu nhiều kẻ này, ai ai cũng đấu đá lục đục với nhau, tranh quyền đoạt lợi, hấn lại xuyên không thành một tên thái giám biến thái như gà mái mẹ. Mới đến đã nhận lễ ra mắt là mấy chục đại bản. Sau này còn xảy ra chuyện gì nữa đây? Ta muốn tồn tại ở nơi này quả là rất khó a~~ ~ Ông Trời a

Ta không hại người thì người cũng không hại ta, chỉ sợ tên hoàng đế kia là hôn quân tàn bạo . Gần vua như gần cọp những lời này Hạ Vũ Thiên cũng có thể thấu hiểu. Về sau nếu có cơ hội, hắn sẽ lập tức trốn khỏi nơi này. Hắn nếu không thể có cuộc sống nhân hạ như ý muốn ở trong cung thì ít nhất hắn cũng cần phải giữ được cái mạng mà ra khỏi đây.

Thần trí Hạ Vũ Thiên bỗng dưng cảm thấy lạnh lẽo . Quên đi, làm sư ngày nào, gõ mõ ngày ấy, làm thái giám một ngày cũng cần kiên nhẫn một chút.

Nhìn phía ngoài cửa sổ, tường hào dày đặc, tầng tầng lớp lớp cung điện nối đuôi nhau không ngớt. Lại nhìn trong những gian phòng đó, đều là bài trí mỹ lệ tuyệt vời. Hậu cung kia không biết có bao nhiêu nữ nhân – ba ngàn người, tất cả đều của tên hoàng đế kia ư?

Hạ Vũ Thiên nhớ lại ngày đó ở Diêm La điện, hắn đưa ra ba yêu cầu đối với diêm vương. Cuối cùng cũng là hắn bị tên quỷ to xác đỏ lừa gạt

Trước kia hắn cứ nghĩ hạnh phúc lớn nhất của đời người chính là được hưởng tài phú vô biên, mỹ nữ vô tận. Hôm nay mới phát hiện, tài phú bên cạnh hắn lúc này là của người khác, mỹ nữ vờn quanh nhưng hắn lại thành thái giám. Hiện tại cho dù có tướng mạo của Phan An thì cũng làm được gì? Chẳng lẽ hồng nhan thì phải bạc mệnh, anh hùng cũng sẽ có lúc thất thời. Ai

~~Diêm vương a diêm vương, người quả thực nhẫn tâm a. Ta đâu có làm gì đắc tội với người, người nếu muốn đùa giỡn cũng không cần phải lấy số mệnh người ta ra mà đùa như thế chứ?

Hạ Vũ Thiên nghĩ ngợi lung tung có chút kích động, ngay cả Tiểu Tam Tử đứng ở phía sau cũng không biết.

Vừa quay đầu lại, phát hiện Tiểu Tam Tử cầm quần áo cùng mũ mào, vẻ mặt tươi cười nhìn chính mình.

“Người làm sao vậy? Có chuyện gì vui mà hớn hở như thế?” Hạ Vũ Thiên đang tuyệt vọng, hắn cũng muốn có chuyện gì tốt đẹp một chút cho lòng dạ vui lên.

“Chuyện tốt, đương nhiên là chuyện tốt.” Tiểu Tam Tử kích động nói.

“Nói mau, nói mau.”

“Bệ hạ lệnh cho Tô công công tới nay đến Hoa Khán điện gác đêm. Tô công công, người mau mau để tiểu nhân hầu hạ chải tóc gội đầu đi.”

Người lặp lại lần nữa coi ? Chuyện này mà gọi là chuyện tốt a? Hoàng đế này là Tào Tháo sao? Vừa định trốn hắn thì hắn tìm tới tận cửa. Lưng của ta còn rất đau a, cũng có thể coi là tai nạn lao động đi. Hoàng đế này bóc lột còn hơn mấy nhà tư bản a

. Haizz !

4. Chương 4

Đây là kiểu tóc quái quỷ gì vậy, mau tháo xuống cho ta”. Hạ Vũ Thiên không dám nhìn vào tấm gương đồng trước mặt.

“Nhưng từ trước tới giờ công công vẫn búi tóc như vậy mà? Hơn nữa đây là quy củ.” Tiểu Tam Tử nhìn đi nhìn lại không hiểu kiểu tóc này không ổn chỗ nào.

“Quên đi, quên đi.” Hạ Vũ Thiên thở dài một hơi. Coi như nhập gia tùy tục, ta nhin lần này. Nhưng đây đúng là hủ tục mà, à không là ác tục hại người mới đúng.

“Không được, ta thật sự không thể mặc cái thứ này trên người .” Điều làm Hạ Vũ Thiên không thể kìm chế cảm giác khó chịu chính là trường bào màu đỏ tía, vô cùng chói mắt, lại còn thêm hoa hòe hoa sói này nọ.

“Cái áo này để diễn tuồng à? Ta mặc nó vào có thể ra ngoài gặp người khác được sao?” Hạ Vũ Thiên cảm thấy mình càng ngày càng bị đối xử như một nữ nhân. Làm thái giám cũng không nhất thiết phải dùng bút viết hai chữ đó lên trên mặt a. Sợ người khác không biết người biến thái à?

“Nhưng, nhưng..... Đây là.....” Tiểu Tam Tử run run lại gần Hạ Vũ Thiên.

“Quy củ!”

“Đúng như thế, công công.”

Hạ Vũ Thiên liền đoán được tên tiểu thái giám này muốn nói gì.

“Nếu là quy củ, tại sao ta không thấy người mặc nó?” Hạ Vũ Thiên buồn bực, hoàng cung này bất quá cũng chỉ là đại tạp viện mà thôi, những người ở đây cũng khác gì diễn viên, con hát đâu! Ngày ngày đều diễn tuồng trước mặt nhau.

“A, nô tài không dám, nô tài thân phận hèn mọn.....” Tiểu Tam Tử liền tục dập đầu.

Hoá ra cái bộ đồ chói mắt này tượng trưng cho thân phận của người mặc?

“Được rồi, được rồi. Người đi đi, ta tự chuẩn bị cho mình được rồi.” Hạ Vũ Thiên sợ hãi tiếp tục ở đây, không biết chừng là sẽ lấy ra son môi, phấn sáp rồi nói đó là....quy củ.

“ Tô công công người..... Đêm nay có thể.....” Tiểu Tam Tử bỗng nhiên cười hắc hắc.

Nụ cười của Tiểu Tam Tử khiến Hạ Vũ Thiên nổi hết cả da gà.

“Cười cái rắm a, người còn cười nữa ta sẽ cho người biết thế nào là quy củ?”

Hạ Vũ Thiên bực mình, những người cổ đại dường như bộ não mới phát triển được một nửa hay sao, đúng là chẳng có chút tiến hoá gì hết. Kỳ thật Hạ Vũ Thiên không hiểu được hàm ý trong nụ cười của Tiểu Tam Tử vì hắn đang bị những thứ phức tạp kia làm cho rối bời, khổ sở.

Còn muốn mắng tiếp một hồi nhưng Tiểu Tam Tử đã sớm bỏ cửa chạy lấy người, để lại một khay đồ lung tung, tiểu thái giám mang theo nụ cười quỷ dị chạy đi mất dạng. Hạ Vũ Thiên chẳng muốn đi làm gì, hung hăng đập vào cánh cửa, ai, nhưng tên kia là hoàng thượng a, hoàng thượng là ai có biết không? Là người có thể chặt đầu người a ! Cuối cùng cũng phải đi, rời khỏi phòng, hắn chậm rãi bước qua một dãy hành lang vòng vèo, tiện thể nhìn ngắm xung quanh để ghi nhớ đường đi lối về. Đúng rồi, cứ nhiên quên hỏi Hoa Khánh cung kia ở đâu, đi như thế nào? Q ủa là thất sách, thất sách a ~~!

Hạ Vũ Thiên một bên vỗ đầu, một bên bước tới. Ba ngày, hắn rốt cuộc đã có thể đắm mình trong ánh nắng mùa hè, dù chỉ là nắng chiều nhàn nhạt nhưng quả nhiên lòng hắn có chút rộn ràng, thấy mình vẫn còn tồn tại, vẫn có thể tiêu sái mà dạo chơi. Hạ Vũ Thiên, tên của người nghĩa là một ngày mưa mùa hạ a, hy vọng sau cơn mưa trời lại sáng.

Hạ Vũ Thiên bị hơi lạnh gió đêm quét vào mặt khiến tâm hồn thư thái. Quần áo dài dòng lôi thôi bị hắn cuộn lại bên hông, rốt cuộc cũng có thể đi lại thoải mái.

Xung quanh đều là lầu son gác tía, mái ngói lưu ly cong cong phẳng phất vẻ cao sang, quyền quý. Hạ Vũ Thiên thấy mình giống như đang đi du lịch theo hành trình thăm quan cung điện cổ đại hay thấy trên TV, nỗi lo lắng trong lòng cũng dần dần được gỡ bỏ.

Đi đông đi tây một hồi lâu, hắn quyết định bước vào trong một cung điện rất đẹp dù chẳng biết đó là nơi nào vì đối với hắn, hoàng cung này thật sự giống mê cung, đi loang quanh một hồi lại thấy mình đứng ở chỗ đã từng đi qua. Trời càng ngày càng tối, hắn biết mình phải đến Hoa Khánh cung nhưng chẳng biết nó ở phương nào, đành phải vào đây tìm người mà dò hỏi đường. Nhìn thấy một tiểu thái giám nhưng y chỉ đứng xa xa, cúi đầu hành lễ “Tô công công” xong liền đi mất tiêu .

Hạ Vũ Thiên buồn bực, Tô công công chẳng lẽ là ác bá trong cung hay sao mà tiểu thái giám kia thấy hắn như thấy quỷ.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy phía xa xa nơi đình viện nghỉ mát có một hồng y nữ tử. Tuy không thấy rõ ràng nhưng nhìn dáng người cũng biết chắc hẳn là mỹ nhân.

Muốn lại gần dò hỏi nhưng lại sợ nữ tử sợ hãi bỏ chạy, hắn đứng ngây ở đó do dự nửa ngày. Trong lòng hắn thầm nghĩ, mình cũng không biết nói năng thế nào, chí ít cũng phải biết mấy câu thành ngữ, cổ ngữ gì đó mà người ta hay nói như trong phim. Đang phân vân không biết làm sao, nữ tử kia lại hướng đến hắn mà đi tới. Hạ Vũ Thiên vừa định nói chuyện, bàn tay trắng trẻo nhẹ nhàng kéo lấy tay hắn. Thanh âm nũng nịu bên tai : “Mau đi theo ta một lát”.

Hạ Vũ Thiên chỉ cảm thấy trong lòng rung động, nữ tử cổ đại cư nhiên lại bạo dạn như vậy, không phải cái gì mà thụ thụ bất thân sao. Chỉ hận chính mình không sớm một chút, dừng cảm đi đến nơi này tận hưởng điểm phúc. Hương thơm ngào ngạt xông lên mũi, giọng nói nhỏ nhẹ bên tai quả nhiên làm cho người ta hưng phấn.

Mơ mơ màng màng đi theo nữ tử bước qua rừng đào, đi tới một nơi có vài phần tối tăm, ẩm thấp. Mộng đẹp thường sớm tan, hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn. Ảo tưởng tốt đẹp của Hạ Vũ Thiên cuối cùng cũng bị sự thật tàn phá.

“Tô công công? Tô công công.” Nàng kia đỏ mặt thấp giọng nói.

Khi hần nhìn rõ ràng nữ tử này hần cảm thấy nàng giống như một cao thủ lương gạt. Nàng ta không hiểu thế nào mà cứ thẹn thùng, yếu điệu mãi khiến Hạ Vũ Thiên không rét mà run. Hạ Vũ Thiên cúi đầu, không dám ngẩng lên nữa.

“Tô công công, người mau gỡ y phục xuống, sao lại cột lên như vậy?.” Nàng kia vụng trộm ngắm Hạ Vũ Thiên.

Ai, thì ra nàng ta thấy quần áo của mình kỳ quái. Hạ Vũ Thiên vội vàng buông góc áo bị cột bên thân mình xuống.

“Thanh Sơn, Thanh Sơn.” Tiếng gọi phảng phất bên tai Hạ Vũ Thiên, hần chưa nghe thấy cái tên này bao giờ.

“Tô công công.” Ngữ khí tăng thêm.

“Có nô tài.” Hạ Vũ Thiên cả kinh vừa nhắc đầu, trước mắt lại có thêm một hoàng y nữ tử, bộ dáng cao quý. Hần vội vàng hướng tới nàng quỳ xuống hành lễ, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ nàng là hoàng hậu? Quả thật là nguy hiểm a, nàng ta không phải muốn trách tội mình vì đã đùa giỡn cung nữ của nàng chứ?

Đang lo lắng quỳ trên mặt đất, nhất thời cả người Hạ Vũ Thiên run lên như có một dòng điện chạy qua. Vị hoàng y nữ tử kia đưa hai tay nắm lấy bả vai hần, nâng hần đứng lên.

“Tô công công bị thương ?” Nàng kia nói.

“Không có gì, vết thương của nô tài đã tốt hơn nhiều.”

“Xem ra ta đã có thể an tâm . Tính tình của hoàng đế người cũng biết, không cần phải làm hần tức giận như vậy, muốn được việc phải biết nhẫn nhịn.”

“Ý của nương nương là ?” Hạ Vũ Thiên chẳng hiểu nàng ta đang nói gì.

“Được rồi, người đi đi. Vãn theo kế hoạch mà làm là được”

Hạ Vũ Thiên lại thêm một phen tròn mắt, kế hoạch? Kế hoạch nào? Xem ra quan hệ giữa vị hoàng y nữ tử này với Tô công công kia thật không đơn giản chút nào. Nói xong, vị hoàng hậu nương nương (theo suy đoán của Hạ Vũ Thiên) kia mang theo cung nữ chậm rãi rời bước khỏi vườn đào.

Ai. Thực là phiền toái. Mở bàn tay ra, không biết nữ nhân kia gói cho Hạ Vũ Thiên ta cái gì đây? Bên ngoài là một tấm giấy gói, bên trong là..... một tờ ngân phiếu một trăm lượng.

Của ta ư? Trời ạ. Hạ Vũ Thiên cầm số tiền lớn như vậy, tay có một chút run run. Đây là khoản thu nhập đầu tiên của hần kể từ khi xuyên không đến nơi này. Bắt người tiền tài thay người tiêu tại a. Tấm ngân phiếu này khiến ta như muốn phồng cả bàn tay vậy. Nàng kia muốn ta làm gì đây? Có đến bảy phần là chuyện không tốt đẹp gì a

Trên đời này có ai cho không nhau cái gì bao giờ?

Tiếp tục mở ra, bên trong chỉ có một ít bột phấn màu trắng.

Chẳng lẽ là? Độc dược?

Nàng chẳng lẽ muốn ta ám sát hoàng đế?

Không có khả năng, ta suy nghĩ lung tung đi đâu rồi. “Theo kế hoạch mà làm?” Nếu là độc dược, chỉ sợ tên hoàng đế kia đã chết từ đời nào rồi ấy chứ!

Hạ Vũ Thiên đem gói bột phấn ngấm nghĩa một lúc rồi quẳng luôn sang gốc đào bên cạnh. Ai, tới đâu lo tới đó đi, cong ăn cong, thẳng ăn thẳng vậy, có đứng đây suy đoán cũng chẳng giải quyết được gì.

Ánh trăng đã lên thật cao, tốt hơn hết là mau mau đến chỗ hoàng thượng.

“Tô công công, Tô công công. Người như thế nào còn đứng đây, Hoàng Thượng này giờ đang tìm kiếm người a.” Một tiểu thái giám bỗng nhiên chạy vội tới, thở gấp nói.

“Lạc đường.” Hạ Vũ Thiên thuận miệng nói.

“A? Tô công công người mau theo ta, nhanh nhanh đi thôi.”

“Được rồi, mau dẫn đường.” Hạ Vũ Thiên đi theo tiểu thái giám, hướng tới Hoa Khánh cung.

Hắn thật không biết chờ hắn ở phía trước là phúc hay là họa!

5. Chương 5

Dọc đường đi, Hạ Vũ Thiên cố gắng muốn tượng ra hình ảnh của vị hoàng đế mà mình sắp gặp mặt.

Trước kia, hắn đã nhìn thấy một vài người trên TV. Nói chung là có thể chia thành một số loại sau đây: Loại một, phong lưu đa tình, bộ dạng anh tuấn, từ nhỏ đã được dạy dỗ thi thư lễ nghĩa hoàng hoàng, là một người giàu tình cảm. Sau đó, cùng một cung nữ nảy sinh cảm tình rồi sóng gió xảy ra, kết thúc khiến người ta cảm động. Loại khác thì yếu đuối vô năng, nghe lời nịnh thần gièm pha mà giết hại trung thần. Nếu không thì cũng độc đoán, ngang ngược, là một bạo chúa khiến người người cảm giận. Dù là loại nào đi chăng nữa thì trong cung cấm luôn có tranh đấu quyền lực khốc liệt, trắng đen bất minh, sơ hở một chút là chịu cảnh đầu lìa khỏi cổ.

Tóm lại Hạ Vũ Thiên chẳng hề có cảm tình với mấy tên hoàng đế trong phim truyền hình dài tập. Không biết cái kẻ đang nắm sinh mệnh của mình trong tay thì thế nào đây?

Cứ như vậy, vừa đi vừa nghĩ, Hạ Vũ Thiên nhanh chóng đến khu vực Hoa Khánh điện.

Chỉ thấy phía trước, đèn đuốc sáng trưng. Giống như tất cả ánh nến của thời cổ đại đều được gom góp về chỗ này. Trong lòng Hạ Vũ Thiên bất chợt lại có cảm giác như mình đang đi dạo phố ban đêm nơi Tây thị phồn hoa, náo nhiệt. Bước vào bên trong, đập ngay vào mắt là một bóng người lay động thật mạnh, những tiếng thở dốc của nam nhân không ngừng vang lên. Hạ Vũ Thiên cũng coi như có kinh nghiệm hơn người, cho dù có dùng đầu gối để suy luận thì y cũng biết chuyện gì đang xảy ra trong kia. Miệng và lưỡi Hạ Vũ Thiên nhanh chóng khô khốc, y nuốt xuống một ngụm nước bọt hồng làm tan đi cái nóng thiêu đốt nơi cổ họng.

Cũng may là tiểu thái giám dẫn đường không phát hiện ra những phản ứng bất thường của Hạ Vũ Thiên, tiểu thái giám chỉ nhắc nhở: “Tô công công nhanh lên, Hoàng Thượng đang rất sốt ruột.”

“Đi vào? Lúc này..... Không tốt lắm đâu.” Sắc mặt Hạ Vũ Thiên hiện vẻ xấu hổ, đứng nửa ngày trước tấm bình phong mà do dự. Hoàng đế a, người còn có thời gian rảnh rỗi mà trêu đùa một tiểu nô tài như ta a? Người chê bên trong còn chưa đủ sáng hay sao mà còn đốt đèn sáng như vậy? Muốn một nam nhân như ta mặt không đổi sắc khi chứng kiến cảnh xuân tình trước mắt thật không dễ dàng a.

“Chẳng lẽ người muốn kháng chỉ?” Tiểu thái giám nghiêm giọng.

“A?” Hạ Vũ Thiên sờ sờ cái đầu. Ta vẫn muốn được đi cắt tóc lần nữa a, cho dù có muốn thì cũng chẳng đại mà đùa như vậy, thật là oan uổng mà.

Còn đang lưỡng lự, người phía sau đã đẩy thật mạnh khiến Hạ Vũ Thiên ngã nhào, hai chân luống cuống bò vào phía sau Hoa Khánh điện.

Kẻ nào, kẻ nào dám đẩy ta?

Hạ Vũ Thiên như một con cẩu, tứ chi chống xuống sàn nhà. Gân cốt trên người mềm nhũn, vết thương trên lưng lại chưa lành, Hạ Vũ Thiên không thể nhúc nhích. Khi tỉnh táo mà nghĩ được những lời kia thì y đã khóc không ra nước mắt.

“Người đã đến rồi? Trẫm còn tưởng người bị dọa tới mức sợ không dám gặp trẫm lần nữa?”

Hạ Vũ Thiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy một nam nhân đang nằm trên chiếc giường to lớn phía sau, hắn đang nhìn y bằng một ánh mắt lạnh tới thấu xương. Bên cạnh hắn còn có một nữ tử lả lơi, uốn éo.

Xuân cung đồ, thật là treu người a

~Hạ Vũ Thiên vội vàng cúi đầu, chỉ dám mắng thầm : Đúng là đồ cẩu hoàng đế. Bớt khoe khoang trước mặt ta đi, ả nữ nhân kia cũng chẳng ra gì đâu.

Toàn thân Hạ Vũ Thiên đều đau nhức, muốn đứng cũng đứng không nổi.

Bỗng nhiên, Hạ Vũ Thiên cảm thấy có một đôi tay ấm áp tiến vào trong vạt áo của mình, đầu ngón tay không ngần ngại mà chạm vào vết thương trên lưng Hạ Vũ Thiên, y rùng mình một cái.

“Thương thế của người lành thật nhanh, hình như ba mươi đình trượng vẫn chưa đủ thì phải?” Khóe miệng của tên hoàng đế kia gợi lên một đường cong quý dị, đồng thời, hắn bóp mạnh khiến miệng vết thương trên lưng Hạ Vũ Thiên nứt ra.

Hạ Vũ Thiên đau đớn thét một tiếng thật to, y chỉ muốn chửi thẳng vào mặt thẳng khốn này một trận. Nhưng mà thôi, nó là hoàng đế a, nhịn, nhịn đi vậy!

“Còn dám trừng mắt?” Đôi mày kiếm của Long Hạo quặp lại.

“Hoàng Thượng, tiểu nhân đáng tội chết, tiểu nhân đã quấy rầy nhã hứng của hoàng thượng, tiểu nhân cáo lui.” Quân tử báo thù mười năm không muộn, ta co được dân được, ta chịu nhục, ta nằm gai nếm mật..... Hạ Vũ Thiên cố gắng lắm mới nén được lửa giận trong lòng, nếu là trước đây, y sao có thể bỏ qua chuyện này. Nhưng người đứng dưới mái nhà thì không thể không cúi đầu được.

Hạ Vũ Thiên liền cup mi mắt, tỏ vẻ đáng thương.

“Ta chưa nói xong, người muốn đi đâu?”

Chẳng lẽ người cần ta làm chứng chuyện hoan ái của người? Hạ Vũ Thiên ghen tới nổi cứng cả họng. Bỗng nhiên thân thể y lại bị Long Hạo bế bổng lên, thắt lưng bị hai bàn tay rắn chắc ôm chặt. Toàn bộ cơ thể Hạ Vũ Thiên đều nằm trong sự khống chế của nam nhân.

Trên người Long Hạo đang khoác một chiếc áo ngủ mỏng manh bằng lụa trắng, mồ hôi trên người do miệt mài hoạt động vẫn không ngừng chảy xuống. Hạ Vũ Thiên linh cảm có chuyện chẳng lành sắp xảy đến với mình, hai mắt chỉ thấy một mảng tối sẫm, so với địa ngục còn đáng sợ hơn. Không lẽ, làm nô tài khom lưng cúi mình còn chưa đủ lại còn phải làm cả... nam sủng? Để bảo vệ khí tiết suốt ba mươi năm sống trên đời của mình, Hạ Vũ Thiên giãy dụa hết sức, nhưng giãy thế nào cũng không thoát nổi vòng tay to khỏe kia. Một tay của Long Hạo còn ngang nhiên sờ loạn trên người y nữa.

Rất cục, Hạ Vũ Thiên nhịn không được, không cần biết kẻ trước mắt có phải là ngôi cửu ngũ chí tôn hay không, hét lớn “Thằng khốn nạn, lão tử không phải là gay a~”

Y phục của Hạ Vũ Thiên bị cở ra gần hết, làn da trắng như tuyết trong ngực lộ ra ngoài. Bàn tay kia vẫn chưa chịu dừng lại.

“Người giết ta đi, ta là giả, ta không phải..... Giết ta! Ta chết cũng sẽ không.....” Hạ Vũ Thiên thất vọng, vô vọng, tuyệt vọng. Hắn hận không thể quay lại Diêm La điện mà làm thật tên Diêm Vương vô trách nhiệm kia.

“Tại sao không có?” Đột nhiên Long Hạo buông Hạ Vũ Thiên ra. Trong tay hắn đang cầm tờ ngân phiếu một trăm lượng, hai mắt nghi ngờ nhìn sang nữ tử bên cạnh.

“Bệ hạ, tiện thiếp không dám khi quân phạm thượng, hẳn thật sự.....”

“Đủ rồi.”

Nàng kia sợ đến xanh cả mặt, vội vàng quỳ rạp xuống đất, khấu đầu liên tục không thôi.

Hạ Vũ Thiên vẫn chưa hết hoảng sợ, không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra. Y chỉ biết trình tiết của mình đã được bảo vệ..... Thật may mắn, may mắn a

~“Người cút đi.” Hoàng đế rống giận, khuôn mặt anh tuấn lộ rõ vẻ giận dữ như muốn giết người.

“Nô tài tuân chỉ.” Hạ Vũ Thiên mừng rỡ, vội vàng đứng dậy, hướng phía cửa mà lao đi.

“Không phải nói người!” Hoàng đế trừng mắt nhìn về phía cửa ngoài.

“Bệ hạ, tiện thiếp luôn suy tính cho an nguy của bệ hạ. Tên nô tài này thực sự muốn hạ độc bệ hạ, hần.....” Nữ tử đang quỳ vẫn không chịu buông tha, kiên quyết muốn dồn Hạ Vũ Thiên vào con đường chết.

Nghe tới đó, mặt mũi Hạ Vũ Thiên sáng lạng cả lên. Thật may là ta thông minh, sớm đem gói thuốc chết tiết kia vứt đi, nếu không, chỉ sợ hôm nay phải bỏ mạng tại nơi quái quỷ này. Ai, ta thật thông minh a, làm sao tới lượt ả tiện nhân như người hãm hại thiên tài ta đây?

Hoàng đế thở dài ra một hơi, lạnh lùng nói: “Người đâu, đem Vân phi tới Thanh Trữ cung, không có lệnh của trẫm không được bước ra khỏi cửa nửa bước.”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng.” Vân phi khóc lóc thê thảm. Hai tiểu thái giám từ bên ngoài bước vào, lập tức thi hành mệnh lệnh của hoàng đế.

Nữ nhân a nữ nhân, thật sự là đáng thương. Hạ Vũ Thiên thầm nghĩ trong lòng. Đáng vẻ này dù sao cũng có chút đáng thương, ấy vậy mà ngay cả người vừa hoan hỉ với nàng là tên hoàng đế kia cũng không hề động lòng, thật đúng là một kẻ lãnh huyết vô tình. Đáng sợ, đáng sợ!

Hạ Vũ Thiên chính là một người như vậy, rất dễ mềm lòng trước lỗi lầm của những phụ nữ xinh đẹp. Ấn tượng về Long Hạo trong lòng Hạ Vũ Thiên vì thế mà càng trở nên xấu đi. Tất cả những chuyện vừa xảy ra, Hạ Vũ Thiên vẫn nhớ như in trong đầu, tất cả đều là lỗi của tên hoàng đế đáng ghét này. Cả thân thể lẫn tâm tình của lão tử đều bị người đùa bỡn một phen, để coi, sau này, lão tử sẽ xử lý người như thế nào?

Vân phi bị mang đi, căn phòng yên lặng đến đáng sợ.

“Hoàng Thượng, nô tài có thể đứng lên không?” Hạ Vũ Thiên cẩn thận dò hỏi, thất lưng y đau đến tê rần.

“Vừa rồi, người nói cái gì là giả?”

“A?” Hạ Vũ Thiên không nghĩ tới, tên này nhớ cả những lời buột miệng của mình. Phải làm sao bây giờ?

“Nô tài muốn nói..... à.....”

“Hừ, không muốn nói? Được thôi !”

Long Hạo bịt miệng Hạ Vũ Thiên lại, bế bổng y về phía long sà, thuận tay tháo luôn tấm màn gấm bên ngoài./

6. Chương 6

Hạ Vũ Thiên tay trói gà không chặt, cứ như một bao cát bị Long Hạo nhẹ nhàng quăng lên trên long sà. Long sà a, long sà, trên đời này, không biết có bao nhiêu nam nhân, nữ tử mơ ước được một lần nằm lên chiếc giường này a. Nhưng Hạ Vũ Thiên nằm trên đó rồi chẳng những không vui vẻ mà còn thấy như sấm sét đùng đùng bên tai, vận số của mình đã tận tới nơi rồi sao. Thảm a

~Mở mắt ra, khuôn mặt của Long Hạo chính ình ngay trước mặt, cặp mắt sáng quắc như chim ưng rình mồi của hắn lướt một lượt từ trên xuống dưới thân thể Hạ Vũ Thiên. Hơi thở nóng rực của hắn phả lên mặt khiến Hạ Vũ Thiên vô cùng căng thẳng, chỉ biết nhắm chặt mắt lại.

Thân thể của nam nhân phía trên rất ấm áp, nhưng quả thật hắn rất nặng, Hạ Vũ Thiên bị đè tới mức thở không nổi.

Hạ Vũ Thiên đã sớm quên Long Hạo là hoàng đế, dơ tay, đá chân cho người nằm trên một trận quyền cước không thương tiếc. Kịch! Ừ! Ai, nhưng thật đáng tiếc, chút công phu đả cầu đánh miêu của y chẳng giúp được gì. Ngược lại, chỉ khiến nam nhân càng thêm hăng máu, xiết Hạ Vũ Thiên chặt hơn nữa.

“Tránh ra.” Hai mắt trừng to, Hạ Vũ Thiên nghiêng răng nói ra hai chữ.

Nhìn thấy nam nhân đang cố tình cúi xuống mặt mình, hai mắt nhắm lại, môi còn chu ra phía trước, Hạ Vũ Thiên sợ tới mức miệng hừ hừ liên tục, toàn thân run như cây sậy. Y không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Hay nói đúng hơn là Hạ Vũ Thiên không dám tin chuyện này lại có thể xảy ra với mình.

“Này ~.” Long Hạo không hề hài lòng với biểu hiện của Hạ Vũ Thiên lúc này. “Mở mắt ra cho trẫm, mau.”

“Chẳng lẽ trẫm là độc xà mãnh thú?” Đúng vậy, người quả thực là một tên cầm thú, cầm thú, cầm thú! Hạ Vũ Thiên đã sớm mắng hần hàng nghìn, hàng vạn lần như thế.

“Người làm vậy là sao? Chẳng lẽ trẫm khó coi tới vậy ư?”

“Hoàng, hoàng, thượng.....” Hạ Vũ Thiên miễn cưỡng hé một con mắt, giọng nói vẫn run rẩy, sợ sệt. Trong lòng lại đang mắng: Người cho dù có mỹ mạo như Phan An, ta cũng không thể thất tiết a.

Không ngờ được, tên hoàng đế kia lại nâng cằm Hạ Vũ Thiên lên mà ngắm nghía một phen “Khuôn mặt này nhìn qua thì thấy bình thường, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện rất nhiều thứ thú vị. Chẳng trách thái hậu coi trọng người như vậy.”

“Thái Hậu.....?” Chuyện gì nữa đây? Hay là..... Chẳng lẽ.....

“Đừng tưởng trẫm chuyện gì cũng không biết!” Trong ánh mắt Long Hạo lập tức hiện lên vẻ phẫn hận, oán hờn. Tay hắn vẫn không ngừng sờ mó trên người phía dưới, chỉ một khắc sau đã chạm tới bộ phận mềm cảm nhất trên người Hạ Vũ Thiên.

“Hoàng Thượng.....” cả người Hạ Vũ Thiên mềm nhũn.

“Nếu không phải nể mặt thái hậu, trẫm thật muốn thiên người!” Long Hạo dùng tay bóp thật mạnh dương cụ. Hạ Vũ Thiên liên tục run run.

“Đừng..... Đừng.....”

Tuy nói nam nhân quyết đổ máu chứ không rơi lệ nhưng giờ phút này, Hạ Vũ Thiên lại đang nước mắt lưng tròng rồi. Y khóc vì cười không nổi, cứ tưởng mình được chuyển kiếp sống đời phong lưu, tao nhã, ai dè, ngay cả một chút tự tôn cũng không có, lại còn phải mỉm cười để người ta làm nhục mình. Thật là tức chết mà~ Diêm vương, nếu có gặp lại, lão tử nhất định tính sổ với người!

“Ba mươi gậy kia chỉ là lễ vật ra mắt. Sau này, ở trước mặt thái hậu, nếu người còn dám...”

“Tiểu, tiểu nhân thật sự không dám a.” Hạ Vũ Thiên hận a, hận trời, hận đất, hận Diêm vương.

“Nhìn một trăm lượng kia, ta thừa biết chuyện gì đã xảy ra. Vân phi nói không sai.....”

A, hóa ra, hoàng y nữ tử mới gặp trong vườn đào lúc nãy không phải hoàng hậu mà là thái hậu. Quả nhiên, Tô công công này chính là chân rết của thái hậu, liên thủ cùng bà ta đối phó với hoàng đế. Ai, đây chẳng phải chuyện mất đầu như chơi sao? Tô công công, người chán sống rồi hay sao mà lại đi vuốt râu hùm a

~“Hoàng Thượng, ngài nhất định phải tin tưởng tiểu nhân. Tiểu nhân nguyện trung thành tuyệt đối với hoàng thượng.” Những lời nói này, ngay cả Hạ Vũ Thiên nghe cũng cảm thấy thật giả dối, không biết con cáo già xảo hoạt này có tin không.

“Thật không? Vậy người mau chứng minh lòng trung thành của mình đi.” Đôi môi Long Hạo ghé sát vào mặt Hạ Vũ Thiên.

“Hoàng Thượng, ngài giết tiểu nhân đi. Tiểu nhân nguyện lấy cái chết báo đáp ân điển của hoàng thượng!” Van cầu người a, ta nói chơi thôi, đừng có tưởng thật a

~“Chết? Muốn chết dễ dàng như thế sao, người vẫn còn giá trị cho trẫm lợi dụng kia mà.” Hoàng đế nhẹ nhàng cười. Đầu ngón tay trượt dọc hai má Hạ Vũ Thiên.

Hạ Vũ Thiên thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra, tên hoàng đế này muốn súi giục mình quay lại làm nội gián bên thái hậu cho hắn. Thu phục người của kẻ thù khiến kẻ thù trở tay không kịp. Diệu kế, quả là diệu kế a

~“Hoàng Thượng, tiểu nhân đâu có chết cũng không báo đáp được ân sâu như núi của người, từ nay, tiểu nhân nhất định sẽ tận tâm hành sự vì hoàng thượng.” Hạ Vũ Thiên cầu khẩn nói. Thái Hậu, hoàng đế, ai cũng không thể đắc tội a. Ta chẳng phải sẽ trở thành gián điệp hai mang sao? Thái hậu, hoàng đế, hai người chính là mẹ con với nhau mà, sự tình trong cung quả thực rắc rối tới điên cả đầu.

“Coi như người thông minh.” Long Hạo hài lòng, mỉm cười. “Nhớ cho kỹ, thứ thái hậu cho người, trẫm cũng có thể cho, thậm chí còn nhiều hơn thế nữa... Không chỉ vậy, nếu muốn, trẫm cũng có thể đòi lại gấp bội.”

“Tiểu nhân cam tâm tình nguyện làm người của hoàng thượng, đó là phúc đức ba đời tiểu nhân mới có, tuyệt không dám đòi hỏi gì hơn.” Người chỉ cần không làm cho ta sợ như vậy nữa là ta đã cảm tạ trời đất rồi. Ta chỉ muốn sống những tháng ngày bình yên thôi a!

“Rất tốt.” Long Hạo buông lỏng Hạ Vũ Thiên ra.

“Bệ hạ. Tiểu nhân, tiểu nhân có thể lui xuống?” Nét mặt Hạ Vũ Thiên vẫn nhăn nhó như thường, không có gì thay đổi.

“Sao? Trẫm để cho người ngủ trên long sán của trẫm người còn không hài lòng?”

“Không phải a, thắt lưng của tiểu nhân đau quá a.” Hạ Vũ Thiên phun toẹt lời muốn nói trong lòng. Lưng đang bị đau, nằm ngửa thế này có khác gì tra tấn.

“Người đứng lên đi.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Hạ Vũ Thiên thật vất vả mới ngồi dậy được, nhìn từ trên xuống, y lần đầu tiên quan sát thật rõ khuôn mặt của người được gọi là hoàng thượng kia.

Hai hàng lông mày kiếm uy nghi che phủ ánh mắt sắc sảo, mũi thẳng, miệng rộng, mặt chữ điền. Nhìn qua nhìn lại, có thể nói là oai hùng, bất phàm. Tuổi tác không quá hai mươi, xem ra đây chính một thiên tử trẻ tuổi, hăng hái. Ngó xuống chút nữa, khụ khụ, dáng người cân đối, nở nang, mỗi tội ăn mặc hơi thiếu vải một tí. Không cần phải trần truồng mà khoe cơ bắp của mình như thế chứ? Trong lòng Hạ Vũ Thiên thầm ghen tỵ, thân thể của tên Tô công công này nhỏ nhắn như đàn bà, ai, vận số của ta thật xúi quẩy mà!

Long Hạo thấy y đang nhìn trộm mình, lông mày khẽ nhíu, nhướn miệng cười.

“Khụ khụ.” Hạ Vũ Thiên quay đầu đi. “Hoàng Thượng, tiểu nhân, tiểu nhân cáo lui.”

Nói xong, y liền bò xuống giường. Ai ngờ, cổ tay lại bị Long Hạo nắm lại.

“Hoàng Thượng, còn có chuyện gì sao?” Hạ Vũ Thiên nơm nớp lo sợ hỏi.

“Đêm nay người ở lại đây.”

“A?” Hạ Vũ Thiên hoảng hốt la lên.

“Chẳng lẽ trẫm còn không bằng Thái Hậu?” Long Hạo từng chút từng chút một khổng chế sự phản kháng của Hạ Vũ Thiên.

“Hoàng Thượng, người đừng lấy tiểu nhân ra mà vui đùa a.” Ai, thần kinh của ta sắp bị tên dờ hơi này ép tới điên loạn mất thôi.

“Trẫm giống đang nói đùa sao? Người nói sẽ trung thành với trẫm, hãy chứng minh điều đó bằng cách ở lại đây đi.”

“Tiểu, tiểu.....” Hạ Vũ Thiên không sợ chết, chỉ sợ chuyện này a.

Bỗng nhiên, hoàng đế chỉ chỉ về phía chiếc bàn nhỏ bên cạnh long sán. Hạ Vũ Thiên nhìn theo thì thấy trên bàn có đặt một bình rượu nho nhỏ.

“Mau ngoan ngoan uống hết rượu trong bình đó đi.” Hoàng đế ra lệnh. Hạ Vũ Thiên không thể không theo.

Vừa mở nút bình, mùi rượu nồng nặc lan ra, rất thơm, đúng thật là rượu. Nhưng có lẽ, mọi chuyện không hề đơn giản như thế.

Hạ Vũ Thiên bắt đắc dĩ liếc nhìn Long Hạo.

“Yên tâm, đây là rượu. Đây chính là rượu do đích thân Tô công công người chuẩn bị cho trẫm, người cũng nên nếm thử xem thường ngày trẫm ăn uống như thế nào chứ?”

“A?” Hạ Vũ Thiên cũng không biết đó là cái gì a. Người đứng là một tên hoàng đế giả hoạt. Y đã sớm biết thái hậu cùng tên Tô công công tự cho mình thông minh sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, nhưng không ngờ, báo ứng lại đổ hết lên đầu mình a

~“Được.” Hạ Vũ Thiên ra vẻ thấy chết không sợ. Y bắt chấp tất cả, cho dù bên trong có là kịch độc không thuốc chữa y cũng uống hết, không chừa một giọt nào. Tóm lại, chết sớm chừng nào, sớm siêu sinh chừng đó.

“Ha ha. Ha ha.” Long Hạo cười ha hả.

Hạ Vũ Thiên cảm thấy trước mặt sương mù mênh mông, mí mắt như treo quả tạ ngàn cân không nâng lên nổi. Thân thể lại càng ngày càng nhẹ, giống như đang phiêu lãng bồng bềnh trên mây, mà còn thấy cả bảy sắc cầu vồng... Sau đó, y ngã xuống long sần êm ái, bất tỉnh nhân sự./

7. Chương 7

Đêm tối qua đi, mặt trời ló rạng. Trước cửa điện Hoa Khánh uy nghi nơi thâm cung sâu thẳm là một dãy cung nữ xinh đẹp mặc áo lụa màu hoa đào, khuôn mặt tươi tắn, trẻ trung. Có nàng cầm lư hương, có nàng lại bê một cái khay đựng triều phục tơ vàng của hoàng đế, người khác lại cầm những vật dụng tinh xảo bằng đồng... tất cả đều chờ đợi để được hầu hạ một người đang ở bên trong.

Thái dương đã lên tới đỉnh. Các cung nữ chờ đợi vài canh giờ, chân đã nhũn ra nhưng vẫn không dám xa rời hàng ngũ, phải cố biểu hiện khí thế nghiêm trang của hoàng gia tôn quý.

Vân tẩn hoa nhan kim bộ điều,

phù dong trưởng noãn độ xuân tiêu.

Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi,

tòng thử quân vương bất tảo triều.

Dịch nghĩa :

Mỹ nhân dáng ngọc như hoa điều

Rèm che phấp phới chuyện xuân tình

Đêm xuân chưa dứt ngày lại sáng

Bởi thế quân vương ngại tảo triều

Ai, các cung nữ đều thở dài. Không biết vị quý nhân nào mà có thể khiến cho hoàng đế của bọn họ lần đầu tiên say mê đến quên cả buổi chiều sớm, các đại thần đang thi nhau xì xào bàn tán trên Kim Loan điện. Còn các nàng đứng ở nơi này lại đang háo hức chờ mong cánh cửa to lớn kia được mở ra để mà có cơ hội chiêm ngưỡng dung nhan chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn của vị quý nhân này.

Mấy canh giờ trôi qua, trời đã xế trưa mà cửa vẫn đóng im ỉm, bên trong không hề có một tiếng động nào cả. Cung nữ ở trong cung lâu ngày không tiếp xúc với người khác giới, dĩ nhiên sẽ có quan tâm đặc biệt tới chuyện hoan hỉ này nọ. Chờ mãi mà không được, có nàng đánh bạo hé hé cửa nhìn vào. Ngó qua, ngó lại chỉ thấy chần đệm lộn xộn khắp nơi, còn có một bình rượu đổ trên sàn nhà.

“Các người nói coi, đây là quý nhân nào mà khiến hoàng thượng say mê long trời lở đất như vậy?” Cung nữ giáp nói.

“Ai, ta nghe đồn là cung nữ mới được thái hậu tiến cử cho bệ hạ.” Cung nữ ắt nhanh chóng thể hiện sự thông thạo tin tức của mình.

“Tránh ra, tránh ra cho ta coi với. Các người nói sai hết, là Lý chiêu nghi vừa mới tiến cung.” Cung nữ bính chen vào.

“Nhìn cái gì vậy? Chán sống rồi à?” La công công đứng một bên, hai tay chống nạnh, cố gắng hét lớn thị uy với các cung nữ. Các cung nữ lần lượt cúi đầu lui ra nhưng La công công cũng hết sức tò mò, đôi mắt nhỏ dài cũng liếc liếc vào phía trong.

“Công công, không phải công công cũng.....” Một cung nữ nhỏ giọng nói.

“Khụ khụ, ta đang muốn tìm hiểu xem bệ hạ vì sao còn chưa lâm triều. Các đại thần đang chờ sốt ruột kia kìa!” La công công mặt không đổi sắc nói.

“Ai nha, vì sao ư? Không lẽ công công còn chưa biết?” Một cung nữ nở nụ cười bí hiểm.

“La công công, không biết vị chủ tử nào đang ở bên trong.....”

“Hừ, người không cần cái đầu của mình nữa à?”

La công công ngẩng đầu, nhìn thấy xa xa, một đội nghi thức bệ vệ đang tiến lại nơi này. Một đám cung nữ thái giám tiền hô hậu ủng bao quanh một nữ nhân tôn quý. Nàng búi tóc thật cao, đầu đội kim quan phượng mào, áo tơ lụa hoàng kim. Tất cả đều nói lên thân phận cao quý của nàng. Ngoại trừ đường kim thái hậu ra thì còn có ai có thể có được vinh quang này?

La công công lấy kinh nghiệm nhiều năm phục vụ trong cung của mình mà phán đoán – chắc chắn sắp có một hồi phong ba bão táp rồi đây!

“Thái Hậu giá lâm.” La công công hô lớn một tiếng, chỉ hy vọng chủ tử hoàng đế của mình có thể tỉnh dậy đúng lúc mà tìm cách ứng phó với chuyện rắc rối lần này.

“Thái Hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” Tất cả mọi người xung quanh đều quỳ rạp xuống vấn an người nữ nhân có quyền lực nhất trong cung.

Mây liễu của thái hậu quét ngang qua một lượt mấy cung nữ đang run rẩy bên dưới. Sau đó, nàng xông thẳng vào Hoa Khánh điện.

“Hoàng đế!”

Trong đại điện, ánh nắng đã le lói xuyên thấu cả rèm che trước long sán. Dấu hiệu của một trận mây mưa kịch liệt vẫn còn đây đó, y phục của hoàng đế bị vứt mỗi nơi một mảnh.

“Hoàng đế!” Khuôn mặt xinh đẹp như đóa phù dung của thái hậu nhăn nhó tới cực điểm. Giận dữ sắp phun trào như dung nham núi lửa, cuốn phăng đi tất cả.

Mọi người trong phòng đều nín thở, lắc đầu thay cho hai kẻ vẫn còn say ngủ trên giường.

“Đồ yêu nghiệt nào dám mê hoặc hoàng đế? Hoàng đế có cần giang sơn nữa không?”

Thái hậu càng lúc càng không thể khống chế được cảm xúc của mình. Thân là thái hậu, nhiệm vụ của nàng là giám sát và sửa chữa những hành vi sai trái của hoàng đế. Đó chính là quyền lợi mà ngay cả thánh thần cũng không thể xâm phạm. Nếu tiểu hoàng đế này muốn làm một hôn quân, nàng nhất định sẽ học theo các bậc mẫu nghi trong sách sử, quân pháp bắt vị thân, lấy thiên hạ làm trọng, ép hoàng đế thoái vị nhường ngôi. Chỉ đáng thương cho một con cừu non ngây thơ có tên Hạ Vũ Thiên đang trở thành vật hy sinh cho cuộc tranh giành này.

“Ai a, làm loạn cái gì đó, chán sống rồi à?”

Trong lúc mọi người đang nín thở thì có một giọng nói mang vẻ lười nhác truyền ra từ phía long sán.

“Hoàng Thượng, Thái Hậu giá lâm.” Mồ hôi đang tuôn từng giọt trên đầu La công công.

Rèm che được vén lên một bên, uốn éo nửa ngày Long Hạo mới đứng dậy, rời giường. Dáng vẻ của hắn vẫn còn rất buồn ngủ, tóc tai rối tung, áo ngủ bằng tơ vàng xộc xà xộc xệch.

Một vài cung nữ mặt đỏ tía tai, cúi thấp đầu không dám nhìn.

“Hoàng đế, đêm qua không được an giấc sao? Tại sao sáng nay lại không lâm triều?” Thái Hậu mắt bình tĩnh.

“Ra là thái hậu giá lâm, nhi thần thỉnh an mẫu hậu!” Long Hạo cười cười vẻ bất cần, vái một cái “Nhờ hồng phúc của thái hậu, đêm qua, trẫm rất thoải mái a!”

“Người.....” Thái Hậu nghe xong câu nói này, giận đến tím cả mặt. Phải cố gắng lắm nàng mới giữ được hình tượng nghiêm trang, đoan thực của mình.

“Kẻ nào to gan như vậy? Còn chưa biết tội của mình sao?” Thái hậu chuyển mục tiêu công kích, đối phó với tiểu hoàng đế này cũng không phải chuyện dễ “Người đâu, lời ả tiện nhân này ra cho ai gia”

“Mẫu hậu..... Chuyện này không nên a.” Long Hạo đứng một bên đưa tay ngăn cản.

“Hoàng đế đến bây giờ mới biết là không nên, lúc phong lưu khoái hoạt có nghĩ tới không?” Thái hậu quyết không bỏ cuộc, chưa đến phút cuối vẫn chưa biết ai thắng, ba mươi chưa phải là tết.

“Chuyện này ~” Khuôn mặt của Long Hạo thoáng phiếm hồng tỏ ý xấu hổ.

“Các người còn đứng đó làm gì? Thôi được, giải lăm, đích thân ai gia sẽ qua đó, ta muốn biết ả tiện nhân này là người ngợm phương nào.”

“Không được ~.” Long Hạo hô toáng lên nhưng ngay trong lúc đó thì tấm màn gấm đã bị xóc tung lên.

Thái Hậu, cung nữ, thái giám, tất cả mọi người trong điện đều trợn tròn mắt.

Thái Hậu cố gắng trấn tĩnh nhìn kỹ lại một lần nữa. Người ở trên long sà đang run run, hai tay ôm lấy tấm thân trần như nhộng của mình, không dám nói lời nào. Thái hậu ngây ngẩn cả người, không dám tin vào những gì mình đang trông thấy.

Cung nữ, thái giám cũng đã há hốc miệng từ lâu.

“Thái Hậu.....” Người nọ cúi đầu, nói một câu bằng một giọng nói mỏng manh, yếu ớt. Tóc đen tung bay che kín khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp tuyệt trần, những dấu vết bầm đỏ nổi bật trên làn da trơn mịn.

“Tại sao lại là người?” Thái Hậu có nằm mơ cũng không thể nghĩ lại xảy ra có sự này. Mà những người khác cũng không thể nào nghĩ tới chuyện người có thể khiến cho hoàng đế si mê đến bỏ cả triều chính lại không phải là một mỹ nhân như Đất Kỷ hay Bao Tự mà chính là ... Tô công công.

Tất nhiên, người bất ngờ nhất chính là thái hậu, không bất ngờ sao được khi bắt gặp nhân tình của mình đang nằm trên giường của con trai. Vốn định giáo huấn con cái một phen, cuối cùng lại thành bắt quả tang hai kẻ thông dâm.

Càng nghĩ càng thêm bực mình nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài.

“Thái Hậu.” Long Hạo quỳ xuống.“Đêm qua, trẫm say rượu nên làm chuyện hoang đường, thật sự là không có chủ ý.....”

“Đừng nói nữa.” Thái Hậu tự nhủ cần bình tĩnh, bình tĩnh!

“Thái Hậu, đây là hiểu lầm.” Hạ Vũ Thiên ôm chần lấp bắp khúm núm nói. Nhưng y biết mình có nói gì cũng vô ích. Lần này, cho dù có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được vết nhơ này.

“Chuyện này không ai được nói ra ngoài. Nghe rõ chưa?” Thái Hậu quả nhiên là Thái Hậu, lúc cần khôn ngoan nàng vẫn có thể khôn ngoan có thừa, chuyện này nhất định càng ít người biết càng tốt, về phần nỗi nhục hôm nay, sau này tính sổ cũng chưa muộn.

“Tuân lệnh.” Cung nữ, thái giám cùng nhau đáp. Trong lòng họ cũng hoang mang vô cùng, chuyện ngày hôm nay nhất định sẽ trở thành đề tài bàn tán sôi nổi nhất trong cung.

Thảo nào Tô công công không giống thái giám thông thường, cao ngạo lại quý phái, con đường làm quan thì thẳng tiến như điều gặp gió, hóa ra là nhờ được hoàng đế sủng ái

Thái Hậu chỉ còn biết thu dọn tàn cục. Nàng hướng qua Hạ Vũ Thiên.

“Người, lập tức đến tắm cung của ai gia.”

“A ~” Cả người Hạ Vũ Thiên xụi lơ nhìn theo bóng dáng thái hậu khuất dần.

Mọi người đều nghĩ, chỉ sợ lần này Tô công công lạnh ít dữ nhiều.

Mà lúc này, hoàng đế khôi ngô tuấn tú đang quỳ trên mặt đất bỗng đứng lại nở một nụ cười khoái trá.

Tức à? Ta còn muốn xem mẫu hậu người muốn làm gì?

8. Chương 8

Chứng kiến tình cảnh dở khóc dở cười của người khác có khi nào khiến bản thân mình vui vẻ hơn không? Điều này, chắc có lẽ phải hỏi vị hoàng đế đang cười đến khoái trá trong Hoa Khán điện.

Những cung nữ, thái giám đang thu dọn đồ đạc bên trong thấy mình như hồ đồ mất rồi. Không biết vì sao bị quở trách như vậy mà hoàng đế của bọn họ vẫn nhớn nhác, lại còn có phần đắc ý thế kia.

Ai, lý do vì sao, chỉ có một người biết, mà hiện giờ, khuôn mặt của người đó đang nhăn nhó như trái khổ qua. Hạ Vũ Thiên chính vì biết rõ ngọn ngành nên y lại càng cảm thấy mình thật xúi quẩy. Tên cầu hoàng đế này, tại sao lại lấy ta làm vật hy sinh trong cuộc tranh đấu với thái hậu? Đúng là ngoan độc mà! Ai nha, không biết vị thái hậu bị cấm sùng này sẽ xử lý tình nhân của mình như thế nào đây? Chặt chân, chặt tay? Ngũ mã phanh thây hay thập đại hình trượng... Càng nghĩ Hạ Vũ Thiên càng cảm thấy tương lai của mình thật hắc ám, có lẽ không thể tai qua nạn khỏi nữa rồi.

Tại sao? Tại sao lại xảy ra những chuyện này? Ánh mắt Hạ Vũ Thiên oán giận nhìn chằm chằm vào Long Hạo. Nếu ánh mắt có thể hóa thành lưỡi dao, chỉ sợ trên người Long Hạo đã có vài nhát đâm của y rồi.

Yên lặng, không khí yên lặng tới đáng sợ. Đây giống như sóng yên biển lặng trước khi sóng thần nổ ra vậy.

Long Hạo thì đang cười tới mức thở không nổi, nhưng bỗng nhiên hắn lại thấy lạnh hết cả sống lưng. Quay đầu nhìn lại, mới thấy Hạ Vũ Thiên đang ôm chần ngồi trên giường, khuôn mặt thì đờ đờ sát khí. Ánh mắt này, y muốn giết người sao?

Long Hạo thôi cười, ho nhẹ một tiếng, phất tay ra hiệu cho cung nữ, thái giám lui ra ngoài. Hắn tươi cười đi tới bên giường. Chưa kịp ngồi xuống đã thấy một nắm đấm hướng ngay mặt mình mà đánh tới. Hạ Vũ Thiên cố gắng dùng hết sức lực để giành lại tôn nghiêm của một nam nhân chân chính. Cho dù người có là Ngọc Hoàng đại đế ta cũng sẽ không tha cho người lần này.

Nhưng Long Hạo đâu phải là người dễ động đến, chỉ bằng một động tác đơn giản hắn đã dễ dàng hóa giải nắm đấm của Hạ Vũ Thiên còn xoay người ôm chặt y vào trong lòng... thế là tôn nghiêm của Hạ Vũ Thiên coi như không còn gì nữa. Hạ Vũ Thiên hối hận sao trước đây mình không đi học võ thuật hay taekwondo linh tinh gì đó nhỉ, để bây giờ phải chịu nhục thế này.

“Người điên rồi? Hay là còn say rượu chưa tỉnh?” Long Hạo híp mắt nhìn người đang giãy dụa trong lòng mình, hắn vẫn không có ý định buông người này ra.

Lại là rượu, nhắc tới chỉ càng thêm tức.

“Có giỏi thì tự mình đấu với ta, một chọi một. Đừng có lấy thân phận hoàng đế mà áp bách ta. Lão tử đây chết cũng không sợ lại đi sợ một tiểu tử hi mũi chưa sạch nhà người à?” Hạ Vũ Thiên cuối cùng cũng bạo phát, tất cả những kìm nén mấy ngày nay đều xả đi hết, y không còn tâm trí đâu mà chú ý tới người bên cạnh là ai nữa, miệng thì chửi, chân tay phối hợp vừa đấm vừa đá.

Thật ra chuyện của thái hậu chỉ là chuyện nhỏ, điều khiến cho Hạ Vũ Thiên tức giận tới nhường này chính là chuyện tối qua, tối qua tên tiểu hoàng đế này đã làm gì mình, Hạ Vũ Thiên không hề nhớ rõ. Ai nha, lúc này, Hạ Vũ Thiên giống như một liệt nữ coi trọng trinh tiết, có lẽ nên lập cho y một cái đền thờ a

~“Hi mũi chưa sạch? Trẫm hận nhất chính là những kẻ dám coi trẫm là tiểu hài tử!” Mặt Long Hạo biến sắc.

“Tiểu hài tử, Tiểu hài tử ~” Hạ Vũ Thiên hiển nhiên là không muốn sống nữa. Y đang cố tình đâm trúng tử huyệt của hoàng đế. Có câu không thể sờ mông cộp a, hà cớ gì mà người lại tự rước họa vào thân như vậy?

“Giỏi lắm, trăm sẽ cho người biết thế nào là một nam tử trưởng thành!” Hoàng đế không phải dễ chọc ! Chỉ cần dùng một chút sức lực Hạ Vũ Thiên đã bị Long Hạo đè chặt ở trên giường.

“Ta khinh, nếu người là nam nhân thì cũng không nên áp chế nam nhân khác a!” Hạ Vũ Thiên chưa thấy quan tài chưa rơi lệ! Y cứ nói nhăng nói cuội. Giận quá hóa liều, lưng của lão tử vẫn còn đau a~ Cậu hoàng đế.

“Người là nam nhân sao? Được, để trăm kiểm tra xem.” Long Hạo cười một cách dữ tợn. Nói xong, hất xé toạc chiếc áo ngủ mỏng manh trên người Hạ Vũ Thiên.

“Thái Hậu! Hoàng Thượng, Thái Hậu còn đang chờ tiểu nhân a!” Hạ Vũ Thiên tới bây giờ mới tỉnh táo trở lại. Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

“Ha ha, người còn dám lấy Thái Hậu để dọa trăm?” Ở trước mặt hoàng đế mà nhắc tới thái hậu chính là chuyện tối kỵ, tối kỵ.

“Tiểu nhân, tiểu nhân không có ý đó.” Hạ Vũ Thiên tự mắng cái miệng ăn mắm ăn muối của mình, khi không lại đi nhắc tới chuyện mà tên này dị ứng nhất.

“Chuyến này đi rồi, tiểu nhân chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, nhưng vì hoàng thượng, tiểu nhân không hề oán thán nửa lời. Nếu như có chuyện không may xảy ra chỉ mong hoàng thượng có thể tha tội cho tiểu nhân.” Hạ Vũ Thiên giống như một người hùng sắp đi làm nhiệm vụ cao cả, lời nói thiệt là bi tráng a

~“Không dễ dàng thế đâu? Người muốn chết à? Chỉ sợ thái hậu không đồng ý a.” Hoàng đế liếc mắt một cái, áp sát lại gần khuôn mặt Hạ Vũ Thiên “Chỉ bằng, trăm sẽ xin thái hậu ban người cho trăm để người đi theo bên người trăm, người thấy thế nào?”

“Đa tạ đại ân đại đức của hoàng thượng” Hạ Vũ Thiên kêu khổ trong lòng, dù sao thì y cũng không thể chết an lành được, chỉ là đổi kiểu chết khác mà thôi, chẳng khác với trước là mấy.

“Người cút đi!” Long Hạo rút cục buông tay .

Những lời này quả thật khiến Hạ Vũ Thiên vui mừng như điên. Không biết lấy sức khỏe từ đâu mà y đứng bật dậy, chạy ngay ra đóng chặn gối lộn xộn tìm quần áo của mình.

Cúi đầu, mặc quần áo.

Hạ Vũ Thiên bất chợt nhìn thấy mấy vết đỏ đỏ trên ngực, tâm trạng mới bình tĩnh được một chút lại không kiềm chế được mà trở nên kích động.

“Đúng rồi.” Long Hạo ho khan một tiếng. Hắn đã nhìn ra biến đổi liên tục trên khuôn mặt Hạ Vũ Thiên.

“Nếu không biết uống rượu thì không nên uống nhiều như vậy. Tối qua, người đùa giỡn não loạn cả một đêm, trăm phải tốn rất nhiều sức lực mới bắt người nằm yên được a~”

“A?” Khuôn mặt Hạ Vũ Thiên ửng đỏ như quả cà chua. Minh đúng là không thể nào uống rượu mà, tối qua, chẳng lẽ mình đã làm trò hề suốt cả đêm sao? Thật là mất mặt a, nếu có thể độn thổ được chắc Hạ Vũ Thiên sẽ chui ngay xuống đất cho bớt ngượng.

“Cũng may chỉ là rượu bình thường không bỏ thêm loại thuốc kia vào... Nếu không... Người uống nhiều như vậy trăm chỉ sợ là sẽ ăn không hết người a~” Ánh mắt của Long Hạo ám muội nhìn Hạ Vũ Thiên.

“Cái gì?” Hạ Vũ Thiên “ngây thơ”, nghe qua vẫn chưa hiểu nhưng nhìn thấy khuôn mặt như sói vồ mồi của tên kia thì y cũng đoán chắc chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

“Được rồi, người còn không mau đi đi, để cho Thái Hậu tính sổ trước, trăm sẽ tính toán với người sau.”

“Tiểu nhân cáo lui.”

Nói xong Hạ Vũ Thiên chạy với tốc độ nhanh nhất có thể, vắt chân lên cổ mà thoát khỏi Hoa Khánh điện.

Nhưng chỉ sợ rằng thoát khỏi lang cộp lại chui vào hang beo a~ Hổ mẫu sinh hổ tử, thằng con mà biến thái như thế này thì không biết bà mẹ còn khủng bố tới cỡ nào. Hạ Vũ Thiên đứng một mình dưới ánh nắng giữa trưa hè mà vẫn cảm thấy lạnh hết cả người.

“Tô công công.”

Hạ Vũ Thiên quay đầu lại, thấy Tiểu Tam Tử đang cười hề hề, bộ mặt ngốc nghếch chạy lại phía mình.

“Chuyện gì nữa?” Hạ Vũ Thiên không kiên nhẫn nói.

“Tô công công người.....” Tiểu Tam Tử nhìn một lượt, đánh giá Tô công công, chỉ thấy búi tóc rời rạc, quần áo không chỉnh tề, mặt đỏ lên.

“Chúc mừng, Tô công công!” Hai mắt Tiểu Tam Tử làm ra vẻ vui mừng hiem thấy. “Cuối cùng thì cũng toại nguyện, thứ thuốc kia quả nhiên thật công hiệu a!”

“Người nói cái gì?” Hạ Vũ Thiên nắm lấy áo Tiểu Tam Tử.

“Tô công công, về sau có hoàng đế làm chỗ dựa vững chắc, ngài nhất định phải chiếu cố cho tiểu nhân a~” Tiểu Tam Tử vẫn chìm đắm trong những suy đoán, tưởng tượng của bản thân mình nên chưa nhận ra khuôn mặt Hạ Vũ Thiên biến sắc đến khó coi thế nào.

Hạ Vũ Thiên chỉ cảm thấy lỗ tai ù hết cả đi, chẳng còn nghe thấy được âm thanh gì nữa. Xem ra dã tâm của Tô công công kia thật không hề nhỏ. Hắn vừa thông đồng với thái hậu lại vừa muốn lên giường với hoàng đế. Hạ Vũ Thiên nghĩ chỉ cần vứt đi thuốc của thái hậu là mình có thể yên bình... Thảo nào, vừa rồi bộ dạng của tên cầu hoàng đế đó lại lả lơi như vậy. Không biết, trước đây tên Tô công công này đã làm bao nhiêu chuyện nhằm mê hoặc hắn đây?

Chết tiệt! Người thật sự là chết chưa hết tội!

Hạ Vũ Thiên loạng choạng ngã dựa vào bức tường bên cạnh. Rốt cuộc, tên Tô công công này còn bao nhiêu bí mật mà mình chưa biết? Chắc mình sắp điên lên mất!

“Tô công công, ngài có khỏe không!” Tiểu Tam Tử khẩn trương hỏi han.

“Người tìm cho ta một sợi dây thừng... ta muốn treo cổ ngay bây giờ.”

“A, Tô công công, trăm ngàn lần không thể nghĩ quả nhiên như vậy a. Hoàng Thượng nhất định sẽ sủng ái công công..... A.....”

Hạ Vũ Thiên nhảy dựng lên nắm cổ Tiểu Tam Tử. Chết đi, chết đi. Ta muốn chết, mau cho ta chết. Mau cho ta tới gặp tên Diêm vương khôn kiếp kia đi!

9. Chương 9

Hạ Vũ Thiên vừa mới bị hoàng đế trêu đùa một phen, còn chưa tìm được chỗ trút giận thì Tiểu Tam Tử lại đưa đầu vào chịu trận. Không những thế, tiểu thái giám này lại còn nói xỏ nói xiên loạn xạ một hồi, đúng là đáng đánh mà! Cá lớn nuốt cá bé, đại nhân bắt nạt tiểu nhân, đây vốn là đạo lý bình thường. Có trách thì trách người là thuộc hạ của ta, lại tới không đúng lúc, nói chuyện không nên nói mà thôi! Tiểu Tam Tử đứng yên một chỗ cho Hạ Vũ Thiên xả cơn bức tức, tóc tai bù xù, y phục xộc xệch. Hắn đang tự hỏi không biết mình làm sai điều gì mà phải chịu hình phạt này. Hắn nào đâu có hay, Tô công công này không phải là Tô công công ngày trước nữa. Hạ Vũ Thiên phát hỏa xong rồi, tâm tình sáng khoái hơn rất nhiều. Giống như võ sĩ quyền anh đâm bốc vào bao cát để trút cơn bức vậy. Đẩy Tiểu Tam Tử qua một bên, hai tay chấp lại đằng sau, Hạ Vũ Thiên nghênh ngang bước về phía trước. “Tô công công..... Ngài đi đâu a?” Tiểu Tam Tử chỉnh trang lại mũ mào, nửa ngày sau mới đuổi kịp theo. “Ta còn có thể đi đâu?” Hạ Vũ Thiên bắt đầu dĩ buông tay nói. Lúc này, y có nhà nhưng không thể về, có nỗi khổ nhưng không thể nói. Trước có hoàng đế, sau là thái hậu. Cái đầu trên cổ chỉ sợ không giữ thêm được mấy ngày. Nhưng quan trọng là y còn bị người khác hiểu lầm, mà miệng lưỡi thế gian lại thường cay độc. Người ta bảo, có thù mà không báo không đáng làm bậc quân tử. Thật buồn cười, ta tuy không phải là quân tử nhưng muốn trả thù cũng không được, chỉ có thể lấy một tiểu thái giám làm vật trút giận cho hả dạ. “Đi, dẫn ta tới tắm

cung của thái hậu!” Hạ Vũ Thiên nói. “Tuân mệnh!” Tiểu Tam Tử nói xong, tạt cù không bỏ, hí hửng chạy lăng xăng đằng trước dẫn đường. Hạ Vũ Thiên theo sau thâm kêu khổ, nếu có chuyện chẳng lành, y nhất định chọn cái chết để bảo vệ tấm thân này ~ Bà thái hậu kia cũng thật là, con đã lớn như vậy rồi mà còn muốn chơi trò trâu già gặm cỏ non à! Nhưng muốn một phụ nữ đang thanh xuân phơi phới mà thủ tiết thật không dễ dàng gì. Lại còn tên hoàng đế biến thái kia nữa, làm sao có thể cấm sừng lên đầu mẹ ruột của mình à? Một đồng quan hệ hỗn tạp này, đúng là chịu không nổi mà. Nghĩ, nghĩ thêm một lúc nữa chắc phát điên luôn quá. Hạ Vũ Thiên mắng chửi hoàng đế cùng thái hậu cho bõ tức, y chợt thêm muốn sống những tháng ngày như ở thế giới hiện đại. Tuy rằng đơn điệu, nhưng vô lo, vô nghĩ, không ai quản mình cái gì cả. Vườn thượng uyển hoa cỏ đủ loại, khoe hương, khoe sắc, Hạ Vũ Thiên chẳng còn tâm trạng nào mà thưởng thức nữa. “Tô công công, hay để tiểu nhân chỉnh lại y phục cho ngài.” Sắp tới tấm cung của thái hậu, Tiểu Tam Tử biết phải chú ý ngoại hình của mình, tránh cho thái hậu phật ý. “Không cần!” Hạ Vũ Thiên khoát tay chặn lại. Ai cũng nói hồng nhan họa thủy, chẳng lẽ ám chỉ luôn cả những mỹ nam tử như ta? Ai, hiện tại, Hạ Vũ Thiên ước gì mình có thể biến dạng một chút, xấu bớt một chút cho đỡ khổ (Ặc, sao anh đu dây cao vậy, xuống đi anh) Đi mau vài bước, Hạ Vũ Thiên chui đầu vào tấm điện hoa lệ. “Thái Hậu.” Hạ Vũ Thiên “Phù phù” một tiếng quỳ rạp xuống trước ngai phượng của thái hậu. Đầu cúi tới mức sắp chúi luôn xuống đất, thật là một thái độ nhận lỗi thành khẩn. Không ai trả lời. Hạ Vũ Thiên nhìn xung quanh không thấy bóng dáng người nào cả. Cung nữ, thái giám đều lui ra ngoài, cửa thì đóng chặt. Không lẽ, bà ta muốn chơi trò đóng cửa thả chó? “Người đứng lên đi!” Một tiếng nói trầm ấm truyền vào tai Hạ Vũ Thiên. “Tiểu nhân không dám.” Hạ Vũ Thiên nào dám đứng lên. Y thừa biết, trước khi bão táp nổi lên, mặt biển lúc nào cũng thật êm ả. Một lát sau, trong mắt y xuất hiện hình ảnh một đôi hài thêu chỉ vàng. Ngay sau đó, một bàn tay trắng dài nâng khuôn mặt, những móng tay được vẽ vờn tinh xảo quẹt nhẹ một đường trên cằm Hạ Vũ Thiên. “Thái..... thái.....” Hạ Vũ Thiên tuy rằng cố gắng trấn định bản thân, nhưng giọng nói không tránh được run rẩy. “Hừ, ta tìm nhiều mỹ nhân như vậy, vốn định mê hoặc hoàng đế, không ngờ bọn họ đều thua xa năng lực của người.” Thái Hậu chậm rãi nói. “Tiểu nhân biết tội, tiểu nhân.....” Hạ Vũ Thiên phủ phục dưới chân người phụ nữ đầy quyền lực trước mặt. “Lần này, người làm tốt lắm... Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ? Đi tìm những người khác, chỉ bằng tìm chính tri kỷ của mình. Người đã có thể khiến cho hoàng đế sủng ái người, sau này, chắc chắn còn làm được nhiều việc quan trọng hơn.” Thái Hậu quả nhiên đủ thành thực bình tĩnh, gặp biến không sợ hãi, có thể bỏ qua tiểu tiết mà mưu cầu đại sự, là mẫu người luôn đạt được mục đích của bản thân. Trong lòng Hạ Vũ Thiên âm thầm bội phục. Hai mẹ con nhà này dù là đấu trí hay đấu sức đều ngang ngửa, xem ra, không thể kết thúc trong một sớm một chiều. “Thái Hậu, tiểu nhân vô dụng, Hoàng Thượng đối với tiểu nhân chẳng qua là..... Nhất thời rộ say nên hồ đồ, thật sự không có.....” Hạ Vũ Thiên muốn rời khỏi chiến cuộc khốc liệt này, y không muốn mình trở thành vật hy sinh vô ích. “Ta xem ra, hoàng đế đối với người nhất định có chút hứng thú.” “Thái Hậu! Ngài tha tiểu nhân đi. Tiểu nhân.....” Thật đúng là có hứng thú à, mà là hứng thú lấy ta làm trò cười à! Hạ Vũ Thiên buồn bực. “Được rồi, ta biết người..... trung thành với ta.....” Thái Hậu tự tin mỉm cười nói. Tay còn vòng qua ôm thắt lưng Hạ Vũ Thiên. Người? Người muốn làm gì à? Ta không có hứng thú với hoàng đế, đối với một bà lão như người lại càng không. Tuy rằng người phụ nữ này quan tâm giữ gìn nhan sắc, biết cách trang điểm nên nhìn không ra tuổi thật sự, nhưng mà... “Từ bây giờ, người hãy đi theo hầu hạ hoàng thượng đi. Coi như thái hậu ta tặng hần một phần đại lễ.” Ta là đồ vật cho hai mẹ con nhà bà đá qua đá lại sao? Ta khinh! “Tiểu nhân nguyện đi theo thái hậu suốt đời!” Hạ Vũ Thiên nói vài lời sáo rỗng cho dễ nghe, cho dù có muốn thì cũng phải khóc lóc vài câu cho nó thêm phần sụt sướt. Kịch trên TV thường như thế mà! “Ha ha.” Thái Hậu cười sảng khoái “Người nghĩ ra khỏi tấm cung của ta rồi thì không còn liên hệ gì với ta sao? Người cứ yên tâm ở lại chỗ hoàng thượng, thỉnh thoảng vẫn có thể tới tìm ta. Còn những việc cần làm, ta sẽ sai người thông báo cho người sau.” “Tạ, tạ Thái Hậu!” Lão tử chẳng thêm ghé vô cánh cửa này lần thứ hai, chẳng khác gì tự tìm lối vào quỷ môn quan. “Người phải tùy cơ ứng biến, càng khiến cho hoàng đế sủng ái người thì càng tốt. Nếu hần muốn làm gì, người nhất định phải đáp ứng hần. Phải khiến cho hần hài lòng. Biết không?” Thái hậu nói với giọng điệu như dặn dò khuê nữ trước khi xuất giá theo chồng, thật là cảm động à~. “Tiểu nhân đã hiểu.” Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng, Hạ Vũ Thiên kêu to “Không hiểu!” Bà thái hậu này nhất định muốn con mình đam mê tửu sắc mà bỏ bê triều chính. Chẳng biết đây là loại mẹ con kiểu gì? Chẳng lẽ bà ta muốn làm một Từ Hy buông rèm nhiếp chính. Hạ Vũ Thiên phần nộ tới cực điểm, tự nhiên lại có phần đồng cảm, chia sẻ với Long Hạo. Một người sinh ra và lớn lên ở một nơi đầy thủ đoạn, lọc lừa như thế này thì làm sao mà không học theo mấy thói hư tật xấu đó được? Làm sao mà tinh thần có thể phát triển toàn diện. Khó trách tên hoàng đế kia lại bệnh hoạn như bây giờ. Cho dù người có là hoàng đế, e rằng cuộc sống cũng không hề dễ dàng à! Toàn

mạng ra khỏi tấm cung của thái hậu. Hạ Vũ Thiên không nghĩ rằng mình lại qua được cửa ải này dễ tới như vậy, coi như tổ tiên tích đức cho con cháu đi! Cái nắng oi bức giữa trưa chiều ngay trên đầu khiến y như thoát khỏi cơn mê dai dẳng đáng sợ này. Ăn cơm, sau đó là ngủ một giấc. Hạ Vũ Thiên bình tĩnh trở lại, y không định đi báo tin cho hoàng đế, một mình dẫn theo Tiểu Tam Tử đi tản bộ trong hoa viên gần đó. Hoàng cung lớn như vậy, có chỗ nào cho ta dung thân không a? Bốn phía không người. Hạ Vũ Thiên liếc liếc Tiểu Tam Tử một cái “Tiểu Tam Tử, ngươi thử nói coi, ta là người như thế nào?” Hạ Vũ Thiên rất tò mò về Tô công công này, hẳn có ngoại hình không tệ, có thể coi là tuấn tú. Tại sao lại cam nguyện vào cung làm thái giám, lại còn làm gián điệp hai mang cho cả thái hậu lẫn hoàng đế. Hạ Vũ Thiên nghĩ mãi mà không hiểu nổi vì sao. Tiểu Tam Tử cúi đầu, cười khúc khích, không nói lời nào. “Cười cái gì? Ngươi nhất định cảm thấy ta là một kẻ đê tiện có phải không?” Hạ Vũ Thiên nhíu mày. Mà đúng là cái thân xác này đê tiện thật, cho dù là thái hậu hay hoàng đế cũng chỉ coi hắn như một quân cờ mà thôi, tại sao mình lại xúi quẩy như vậy nhỉ? Tiểu Tam Tử nghe vậy, im bặt, quỳ gục xuống đất, cúi đầu run run nói “Tiểu nhân chưa từng có suy nghĩ như vậy. Những người khác có thể không hiểu Tô công công nhưng tiểu nhân luôn ở bên cạnh ngài, lý nào lại không hiểu?” “Hiểu? Ngươi hiểu cái rắm!” Hạ Vũ Thiên thăm mắng. “Ngươi lại đây, ta hỏi ngươi.” Hạ Vũ Thiên ôm cổ Tiểu Tam Tử “Hoàng thượng có phải là con ruột của thái hậu không?” “A?” Chân của Tiểu Tam Tử như nhũn ra từng khúc. “Làm sao vậy?” “Tô công công, sao ngài lại hỏi như vậy? Đây là chuyện cấm kỵ, mất đầu như chơi a.....” “Ngươi nói mau! Bằng không ta lấy đầu của ngươi trước rồi tính.” Hạ Vũ Thiên rất muốn hóa giải nghi vấn trong đầu, y không còn lựa chọn nào khác. “Tô công công, ngài không thể không biết a.....” “Ngươi chỉ cần gạt đầu hoặc là lắc đầu thì được rồi.” Hạ Vũ Thiên nóng nảy. Ta đây không biết nên mới hỏi nhà ngươi đó! “Khụ khụ, nô tài lớn mật, làm gì mà ở trong này?” Bỗng nhiên sau lưng truyền đến giọng nói mang ý khiển trách. Tiểu Tam Tử giẫy khỏi vòng tay Hạ Vũ Thiên, quỳ xoay người, khẩn trương nói “Hoàng Thượng.” Hạ Vũ Thiên vừa nhấc đầu, nhìn thấy một thân hoàng bào chói lọi, nhưng khuôn mặt của người mặc nó lại hiện vẻ hèn mọn, nhan hiểm. Không phải hoàng thượng thì có thể là ai? Long Hạo đang thật nhàm chán, vừa vặn gặp được Hạ Vũ Thiên ở nơi này. Trải qua chuyện lần trước, hắn cảm thấy người này thật thú vị, Long Hạo hắn chưa có hứng thú với ai như vậy. “Hoàng Thượng.” Hạ Vũ Thiên bất mãn mà quỳ xuống thỉnh an. “Nghe nói, Thái Hậu đã ban người cho trẫm. Từ nay, ngươi cứ an tâm hầu hạ trẫm, trẫm nhất định không bạc đãi ngươi.” Hoàng đế nghiêm trang nói, nhưng Hạ Vũ Thiên dễ dàng nhận ra ánh mắt giả hoạt của hắn. “Tiểu nhân nhất định tận tâm tận sức hầu hạ Hoàng Thượng!” Hạ Vũ Thiên theo bài bản mà diễn. Nói đúng ra thì ngày nào còn ở bên cạnh hoàng đế, ngày đó y chưa thể yên tâm được. “Một khi đã như vậy, còn không mau đi theo trẫm.” Long Hạo không chú ý những kẻ bên cạnh nhào tới ôm thắt lưng Hạ Vũ Thiên kéo đi. Tiểu Tam Tử trốn mất, há hốc mồm quỳ tại chỗ tới gần cả người./

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhap-cung-vi-tac>